



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าหนังสือ บทความ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยนำเสนอไว้ตามประเด็นดังต่อไปนี้

1. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา
 - 1.1 ความหมายของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา
 - 1.2 ประโยชน์และลักษณะสำคัญของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา
 - 1.3 กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่ดี
 - 1.4 ประเภทของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา
2. ความสามารถในการใช้ภาษา
 - 2.1 ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษา
 - 2.2 องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษา
3. การทดสอบกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและความสามารถในการใช้ภาษา
 - 3.1 การทดสอบกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา
 - 3.2 การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง
 - 4.2 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

1. ความหมายของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

การเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันนี้ นักการศึกษาได้ให้ความสนใจถึงบทบาทของผู้เรียนมากยิ่งขึ้นในฐานะที่เป็นผู้มีส่วนร่วมโดยตรงในการเรียนการสอน นอกจากนี้ผล การสอนของครูยังขึ้นอยู่กับตัวแปรต่าง ๆ ของผู้เรียน เช่น ความรู้เดิมของผู้เรียน และ กระบวนการในการใช้ความคิดของผู้เรียน เป็นต้น ปัจจุบันกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนนำมาใช้ ในการเรียนภาษาเพื่อช่วยให้ตนเองประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษา เพื่อการสื่อสาร เป็นตัวแปรที่สำคัญตัวหนึ่งของผู้เรียนที่มีผู้สนใจศึกษากันมาก จากความสนใจ ในกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนดังกล่าว จึงมีผู้กล่าวถึงความหมายของกลยุทธ์การเรียนรู้ ภาษาไว้มากมาย ดังเช่น

อี เบียลิสต็อก (E. Bialystock 1978 : 69-83) ได้อธิบายความหมาย ของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาว่า หมายถึง วิธีที่ดีที่สุดที่ผู้เรียนนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในการเรียนภาษา เพื่อปรับปรุงความสามารถในการเรียนรู้อาษานั้น ๆ

เฮช ดักลาส บราวน์ (H. Douglas Brown 1980 : 83) ให้ความหมาย ของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาว่า หมายถึง วิธีการในการเรียนภาษาที่ทำให้เกิดการซึมซาบ และเก็บรักษาข้อมูล ที่ได้เรียนรู้ไว้เพื่อที่จะได้นำมาใช้ได้อีกในภายหลัง

แอนิตา แอล เวนเดน และโจน รูบิน (Anita L. Wenden and Joan Rubin 1987 : 6) กล่าวว่า "กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา หมายถึง พฤติกรรมต่าง ๆ ในการ เรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติ และควบคุมการเรียนรู้ภาษาของตนเอง"

เจ ไมเคิล โอมัลเลย์ และแอนนา อูล ซาโมท์ (J. Michael O'Malley and Anna Uhl Chamot 1990 : 1) ได้ให้คำจำกัดความของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาว่า หมายถึง ความคิดหรือพฤติกรรมเฉพาะที่ผู้เรียนแต่ละคนปฏิบัติในการเรียนภาษา เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ การเรียนรู้ และสามารถเก็บรักษาข้อมูลความรู้ใหม่ไว้ได้

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1990 : 8) ได้กล่าวถึงกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาว่า หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ในการเรียนภาษาที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น รวดเร็วขึ้น เกิดความเพลิดเพลิน เป็นแนวทางสำหรับผู้เรียนที่จะทำให้การเรียนภาษาเกิดประสิทธิภาพ และสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่ให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ได้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นพอจะประมวลได้ว่า กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา คือ วิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการซึมซับ เก็บรักษาข้อมูลความรู้ไว้ และสามารถนำความรู้นั้นมาใช้ได้อีกในภายหลัง

2. ประโยชน์และลักษณะสำคัญของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

2.1 ประโยชน์ของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

โจน รูบิน (Joan Rubin 1975 : 45) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาในชั้นเรียนว่า โดยทั่วไปครูมักจะให้ความสนใจต่อการหาวิธีการสอนที่ดีที่สุด หรือการได้รับคำตอบที่ถูกต้องที่สุดของผู้เรียน จนมิได้ให้ความสนใจต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้และพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนอย่างมาก ดังคำกล่าวของ แอนนา อูล ซาโมท์ และไมเคิล เจ โอมัลเลย์ (Anna Uhl Chamot and Michael J. O'Malley อ้างถึงใน Anita L.

Wenden and Joan Rubin 1987 : 120) ที่ว่า "กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถควบคุมการเรียนรู้ และนำวิธีการต่าง ๆ มาช่วยในการเก็บรักษาความรู้ เพื่อที่จะได้นำมาใช้ในการเรียนภาษาของตนเอง"

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1990 : 1) ได้ชี้ให้เห็นว่า กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาได้ด้วยตนเอง กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเปรียบเสมือนเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนขึ้นนำตนเองให้เกิดความคล่องแคล่ว เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถและมีความมั่นใจในตนเองมากยิ่งขึ้น

แอนิตา แอล เวนเดน (Anita L. Wenden 1985 : 5-7) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนไว้ 4 ประการดังนี้

1. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็นหัวใจสำคัญสำหรับผู้เรียนในการควบคุมการเรียนรู้ภาษาของตนเอง เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนภาษา
2. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาด้วยตนเอง เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบของกิจกรรมกลุ่มซึ่งมีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และพัฒนากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของตนเองให้บรรลุจุดมุ่งหมายตามความต้องการของผู้เรียน
3. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาช่วยให้ครูเกิดความเข้าใจปัญหาของผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา เป็นแนวทางในการฝึกกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่คิดแก่ผู้เรียน เพื่อที่จะได้เห็นความสำคัญของการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา และยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาของตนเอง
4. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ครูผู้สอนให้ความสนใจด้วยการสังเกตวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนปฏิบัติในการเรียนภาษาหรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน สามารถช่วยครูปพัฒนากระบวนการในการประเมินการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน และมีความคุ้นเคยต่อกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่า กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เนื่องจากกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนขึ้นำตนเองและควบคุมการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อให้มีความมั่นใจและสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง อีกทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนอีกด้วย นอกจากนี้ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ครูผู้สอนให้ความสนใจและสังเกตยังเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนให้เข้าใจปัญหาของผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา ตลอดจนหาวิธีการฝึกกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ติดแก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของตนเอง

2.2 ลักษณะสำคัญของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1990 : 8-13)

ได้จำแนกลักษณะสำคัญของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไว้หลายประการ โดยสรุปได้ดังนี้

1. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนต้องเป็นผู้กระทำด้วยตนเอง เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษา และส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ เช่น การจดบันทึก การประเมินตนเอง การเดาความหมาย เป็นต้น
2. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามีความสัมพันธ์กับผู้เรียนทุกด้าน มิได้เกี่ยวข้องกับผู้เรียนเฉพาะด้านความรู้หรือกระบวนการทางสมองเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับผู้เรียนทั้งด้านจิตใจและด้านสังคมอีกด้วย
3. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบางอย่าง เป็นกลยุทธ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางตรงและการใช้ความรู้ด้านเนื้อหาในภาษาที่เรียน แต่กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบางอย่างช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางอ้อม เช่น กลยุทธ์ทางด้านจิตใจและกลยุทธ์ด้าน

การใช้ภาษาที่เหมาะสมในสังคม เป็นต้น ซึ่งกลยุทธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมนี้ต่างมีความสำคัญ และส่งเสริมซึ่งกันและกัน

4. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบางอย่างสามารถสังเกตเห็นได้ แต่กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบางอย่างอาจจะไม่สามารถสังเกตเห็นได้เนื่องจากเป็นวิธีการที่เกี่ยวข้อง กระบวนการทางสมอง เช่น กลยุทธ์ในการจำ เป็นต้น

5. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบางอย่างผู้เรียนมักนำไปใช้โดยรู้ตัว แต่ภายหลังจากการฝึกและนำไปใช้ในระยะเวลาหนึ่งแล้วผู้เรียนจะสามารถใช้ได้อย่างอัตโนมัติโดยไม่รู้ตัวเช่นเดียวกับการฝึกทักษะอื่น ๆ

6. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่สามารถสอนได้ โดยการฝึกให้ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาจนเกิดความชำนาญ การฝึกกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาจะมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อฝึกให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา รู้วิธีการนำกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไปใช้ รู้ว่าควรใช้กลยุทธ์นั้นเมื่อใด และรู้วิธีการถ่ายโอนกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

7. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่สามารถยืดหยุ่นได้เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในการเรียนภาษาแต่ละสถานการณ์ ขึ้นอยู่กับวิธีการที่ผู้เรียนทำการเลือก การรวมหรือการเรียงลำดับของกลยุทธ์ของแต่ละบุคคล

8. การเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ หลายประการ เช่น ระดับของความตระหนัก ขั้นตอนของการเรียนภาษา ข้อกำหนดของกิจกรรมทางภาษา ความคาดหวังของผู้สอน อายุ เพศ เชื้อชาติ รูปแบบของการเรียนรู้ บุคลิกลักษณะระดับแรงจูงใจและวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษา เป็นต้น

แอนิตา แอล เวนเดน (Anita L. Wenden 1991 : 18)

กล่าวถึงลักษณะสำคัญของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไว้ 4 ประการดังนี้

1. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบางอย่างสามารถสังเกตได้ เช่น การถาม

เพื่อจัดข้อสงสัยในสิ่งที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ และกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบางอย่างเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ เช่น การสรุปอ้างอิงหรือการเปรียบเทียบ เป็นต้น

2. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบางอย่างเป็นกลยุทธ์ที่ผู้เรียนอาจใช้อย่างรู้ตัว เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาที่ตนเองเข้าใจอย่างชัดเจนและได้วิเคราะห์ไว้แล้ว และอาจใช้กลยุทธ์บางอย่างโดยไม่รู้ตัวในการแก้ปัญหาที่เกิดจากการเรียนภาษาที่คุ้นเคยหรืออาจเป็นสิ่งที่คุณเคยเรียนรู้อยู่แล้ว

3. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ กลยุทธ์ใดที่ไม่มีประสิทธิภาพผู้เรียนอาจจะทำการเปลี่ยนแปลงหรือไม่นำมาใช้เลย ส่วนกลยุทธ์ใดที่เป็นกลยุทธ์ที่ดีผู้เรียนอาจนำมาปรับเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้อีก

4. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็นวิธีการสำหรับการแก้ปัญหาที่เกิดจากการเรียนที่ผู้เรียนสามารถปรับให้เหมาะสมกับปัญหาแต่ละประเภทและตามความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน

3. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่ดี

นักการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา โดยเริ่มต้นจากการศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่ดี ซึ่งประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

โจน รูบิน (Joan Rubin 1975 : 45-48) ได้จำแนกกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่ดีไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนภาษาที่ดีรู้วิธีการเดาความหมายอย่างถูกต้อง สามารถใช้ตัวชี้แนะที่มีอยู่ และจำกัดขอบเขตของความหมายให้แคบลงโดยใช้ความรู้ที่มีอยู่ เช่น ความรู้ด้านไวยากรณ์ ตัวชี้แนะจากคำศัพท์ที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว ตัวชี้แนะจากข้อความที่ซ้ำซ้อน ความรู้รอบตัว เป็นต้น เพื่อสรุปอ้างอิง (Inference) ตามวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมาย

ของข้อความในสารหรือการสื่อสาร

2. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะมีแรงจูงใจในการสื่อสารหรือเรียนรู้จากการสื่อสาร โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อความหมายบังเกิดผลดี ได้แก่ การพูดอ้อมค้อม (Circumlocution) การใช้ภาษาที่ง่ายขึ้นเพื่ออธิบายข้อความเดิม (Paraphrase) การใช้ภาษาท่าทาง (Gestures) การสร้างคำใหม่ (Cognate) เป็นต้น

3. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะมีความกล้าในการลองผิดลองถูกที่จะใช้ภาษา เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

4. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะมีความพยายามในการสร้างรูปแบบทางภาษา โดยการวิเคราะห์ การจัดประเภท การสังเคราะห์ การแยกประเภทของข้อมูล เพื่อฝึกใช้รูปแบบทางภาษาที่เป็นทางการ

5. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะมีความพยายามในการฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ เช่น การฝึกออกเสียงคำเพื่อสร้างประโยคต่าง ๆ การหาโอกาสที่จะได้ใช้ภาษา ในการพูดคุยกับเจ้าของภาษา การชมภาพยนตร์ การเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม การเป็นผู้เริ่มต้นในการสนทนาโดยใช้ภาษาอังกฤษกับครูหรือเพื่อนในชั้นเรียน การหาโอกาสในการตอบคำถามของครู เป็นต้น

6. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเองและผู้อื่น เพื่อสังเกตว่าการใช้ภาษาของตนเองถูกต้อง เป็นที่ยอมรับและตรงตามมาตรฐานของการใช้ภาษาเพียงใด และสามารถเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเองได้

7. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะให้ความสนใจกับความหมายในการใช้ภาษา เช่น ปฏิบัติในการสนทนา ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา กฎเกณฑ์ในการพูด และอารมณ์ของผู้พูด เป็นต้น

แอลิช ซี โอมแมกจิโอ (Alice C. Omaggio 1978 : 2-3) ได้สรุปถึงกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่ดีไว้ดังต่อไปนี้

1. ใช้วิจารณ์อย่างรอบคอบในการหาแนวทางการเรียนภาษาที่เหมาะสมกับตนเอง สามารถดัดแปลงวิธีการต่าง ๆ และรู้วิธีที่จะค้นหา คัดเลือก วิเคราะห์ สังเคราะห์ จัดประเภท และนำข้อมูลทางภาษามาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษา
2. มีการเตรียมพร้อมต่อกิจกรรมในการเรียนภาษา โดยการเลือกสรร วัตถุประสงค์การเรียนรู้สำหรับตนเอง และพยายามหาโอกาสให้ตนเองได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับเจ้าของภาษาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของภาษาพูดตามวัฒนธรรมทางสังคม และตามความหมายที่ปรากฏ
3. มีความพร้อมในการลองผิดลองถูกเพื่อให้ตนเองได้ใช้ภาษาในการสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ โดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การพูดอ้อม (Circumlocution) การใช้ภาษาที่ง่ายขึ้นเพื่ออธิบายข้อความเดิม (Paraphrase) การสร้างคำใหม่ (Cognate) การใช้ภาษาท่าทาง (Gestures) และอาจสร้างคำใหม่โดยการเปรียบเทียบกับคำที่มีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น
4. เป็นผู้เดาที่ดี โดยการใช้ตัวชี้แนะ (Clues) และการสรุปอ้างอิง (Inferences) ได้ถูกต้อง เช่น การใช้ตัวชี้แนะทางไวยากรณ์ และการเดาความหมายจากบริบท และการอ่านคำที่ไม่รู้ความหมายหลาย ๆ ครั้ง เป็นต้น
5. ให้ความสนใจต่อรูปแบบและเนื้อหาของการใช้ภาษาของตนเอง สามารถตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเองและผู้อื่น โดยการหาวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจากคู่สนทนา
6. มีความพยายามที่จะพัฒนาการใช้ภาษาเป้าหมาย ปรับปรุงวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ตนเป็นผู้สร้างขึ้น โดยการทดสอบสมมติฐาน การเรียนรู้จากข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา และจัดระบบของวิธีการเรียนนั้นใหม่ เมื่อกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้นั้นไม่สามารถนำมาใช้ได้
7. มีใจกว้างและมีความกระตือรือร้นในการใช้ภาษาเป้าหมาย สามารถ



ที่จะใช้ภาษาเมื่ออยู่ในสถานะของบุคคลอื่น เมื่อแสดงข้อคิดเห็นบางอย่างกับเจ้าของภาษา

เนล ไนแมน มาเรีย ฟรอลิค เอช เอช สเติร์น และ แองเจลา โทเดสโก (Neil Naiman, Maria Fröhlich, H.H. Stern and Angela Todesco 1978 : 1-100) ได้ทำการวิจัยซึ่งสามารถสรุปกลยุทธ์ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาจนประสบความสำเร็จได้ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะหาวิธีการเรียนที่เหมาะสมกับตนเอง โดยสามารถปรับสถานการณ์ในการเรียนรู้ภาษาที่ไม่พึงประสงค์ให้เหมาะสมตรงตามความต้องการของตนเอง นอกจากนี้ยังสามารถหาวิธีการเรียนภาษาที่ตนเองชอบและเลือกสถานการณ์ในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวิธีการเรียนของตนเอง เช่น การเลือกที่จะเรียนภาษาอังกฤษในระยะเวลาสั้น ๆ เมื่อเดินทางไปถึงต่างประเทศ เพื่อที่จะได้สามารถพูดกับเจ้าของภาษาได้ เป็นต้น
2. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะให้ความสำคัญต่อกระบวนการในการเรียนรู้ภาษา โดยการวางแผน เพื่อให้ตนเองมีโอกาสได้ใช้ภาษาและเรียนภาษา เห็นความสำคัญของการฝึกฝนการใช้ภาษาและอาจเลือกกิจกรรมในการฝึกภาษาเนื่องจากความคุ้นเคยกับสิ่งเหล่านั้น เช่น การฟังข่าวที่เป็นภาษาแม่ของตนเองก่อน แล้วจึงฟังข่าวเดียวกันนั้นเป็นภาษาอังกฤษ การไปชมภาพยนตร์ที่ได้ดูไปแล้วหลายครั้ง เพื่อที่จะได้มุ่งความสนใจต่อภาษาที่เรียน เป็นต้น นอกจากนี้ผู้เรียนภาษาที่ดียังเป็นผู้ที่สามารถเข้าใจถึงปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้ และสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ เช่น เมื่อผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก็หาครูมาสอนเป็นพิเศษ เป็นต้น
3. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะพยายามทำความเข้าใจถึงวิธีการนำภาษาที่เรียนไปใช้ โดยให้ความสนใจต่อการออกเสียง ไวยากรณ์ และคำศัพท์ พัฒนาเทคนิคต่างๆที่ดีเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ภาษาของตนเอง เช่น การมองปากของผู้อื่นในขณะที่กำลังออกเสียง การพยายามเลียนแบบการออกเสียงดังกล่าวนั้น การสร้างภาพของคำศัพท์ที่กำลังเรียนนั้นไว้ในใจ การเปรียบเทียบความแตกต่างของคำศัพท์ในภาษาที่เรียนกับคำในภาษาแม่ของตน เป็นต้น

4. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะรู้ว่าหน้าที่ของภาษาคือใช้เพื่อการสื่อสาร โดยการใช้เทคนิคต่าง ๆ ที่ดีเพื่อฝึกการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เช่น การสร้างสถานการณ์ในการสนทนาไว้ในใจ การฝึกอ่านด้วยการอ่านหนังสือซ้ำชั้น การเขียนจดหมายถึงเพื่อนทางจดหมาย การไม่รู้สึกริวกังวลต่อการใช้ภาษาผิดในระยะแรกของการเรียนภาษา การหาโอกาสพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา การเรียนรู้ความหมายทางด้านวัฒนธรรมของคำศัพท์ต่าง ๆ การพยายามใช้และเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆทางสังคม เป็นต้น

5. ผู้เรียนภาษาที่ดีเปรียบเสมือนเป็นนักสืบที่มีความสามารถ โดยการพยายามแสวงหาตัวชี้แนะที่ช่วยให้เข้าใจถึงวิธีการนำภาษาไปใช้ บางครั้งผู้เรียนอาจใช้วิธีการเดาความหมาย และการถามบุคคลอื่นเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง การเปรียบเทียบการพูดของตนเองกับบุคคลอื่นเพื่อศึกษาว่าการใช้รูปแบบภาษาของตนเองถูกต้องหรือไม่ การบันทึกและระลึกถึงสิ่งที่เรียน เป็นต้น

6. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะฝึกการคิดโดยการใช้ภาษาอังกฤษ

7. ผู้เรียนภาษาที่ดีตระหนักว่า การเรียนรู้ภาษามีใช้สิ่งทั้งง่าย และตระหนักถึงการเอาชนะความรู้สึกท้อแท้และการขาดความมั่นใจ โดยการให้กำลังใจต่อความผิดพลาดจากการใช้ภาษาของตนเอง รู้ว่าการเรียนรู้ภาษาที่ดีจะต้องใช้เวลาและเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความรู้สึกเบื่อบ่อยได้

โจน รูบิน และ ไอรีน ทอมสัน (Joan Rubin and Irene Thompson 1982 อ้างถึงใน David Nunan 1982 : 47-48) กล่าวถึงกลยุทธ์ของผู้เรียนภาษาที่ดีหรือมีประสิทธิภาพว่ามีดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะแสวงหาวิธีการเรียนภาษาเป็นของตนเอง
2. ผู้เรียนภาษาที่ดีสามารถเรียบเรียงข้อมูลทางภาษาให้เป็นระเบียบ

เรียบร้อยได้

3. ผู้เรียนภาษาที่ดีเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์และทดลองใช้ภาษาด้วยความระมัดระวัง
4. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะพยายามหาโอกาสใช้ภาษาที่ได้เรียนมา และหากลยุทธ์เพื่อฝึกฝนการใช้ภาษาทั้งในและนอกชั้นเรียน
5. ผู้เรียนภาษาที่ดีเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนในการใช้ภาษาและพัฒนากลยุทธ์เพื่อที่จะได้เข้าใจความหมายของภาษาเป้าหมาย โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ทุกคำ
6. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะใช้วิธีการต่างๆ เพื่อช่วยให้จดจำสิ่งที่เรียนได้ เช่น ใช้คำคล้องจอง การเชื่อมโยงคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกัน ฯลฯ
7. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะใช้ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดจากการใช้ภาษาให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาของตน
8. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะใช้ความรู้ทางด้านภาษา รวมทั้งความรู้จากภาษาแม่ของตนเองเพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในภาษาใหม่
9. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะใช้ปริบททางภาษา เช่น ความรู้ทางภาษา และความรู้รอบตัวมาช่วยให้เกิดความเข้าใจภาษา
10. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะรู้จักใช้การเดาความหมายอย่างมีหลักการ
11. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะเรียนรู้ภาษาทั้งหมดเป็นส่วน ๆ และใช้สถานการณ์แวดล้อมให้เป็นประโยชน์ต่อการแสดงออกในการใช้ภาษาตามความสามารถของตนเอง
12. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะเรียนรู้เทคนิคในการสนทนาเพื่อควบคุมให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้
13. ผู้เรียนภาษาที่ดีรู้จักใช้ความหลากหลายของภาษาให้เป็นประโยชน์ในการพูดและการเขียน และเรียนรู้ที่จะดัดแปลงการใช้ภาษาของตนเองให้เหมาะสมกับระเบียบวิธีในการใช้ภาษาตามสถานการณ์ในขณะนั้น

4. ประเภทของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

จากการที่นักการศึกษาทำการศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ดีของผู้เรียน
ดังกล่าวข้างต้น จึงมีนักการศึกษาบางท่านได้จัดกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไว้เป็นหมวดหมู่ ดังเช่น

เฮช เฮช สเติร์น (H.H. Stern อ้างถึงใน N.Naiman, M.Fröhlich,
H.H. Stern and A.Todesco 1978 : 3) ได้จัดกลยุทธ์สำหรับผู้เรียนภาษาที่ดีไว้ 10
ประการ ดังนี้

1. กลยุทธ์ในการวางแผน (Planning strategy)
2. กลยุทธ์ในการเตรียมพร้อม (Active strategy) เป็นวิธีการเตรียมพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา
3. กลยุทธ์ในการแสดงความเข้าใจบุคคลอื่น (Empathic strategy) เป็นการแสดงความอดทน และกระตือรือร้นต่อการใช้ภาษาเป้าหมายและเจ้าของภาษา
4. กลยุทธ์ในการสร้างรูปแบบทางภาษา (Formal strategy) เป็นความรู้ทางกลไกเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหาในการใช้ภาษา
5. กลยุทธ์ในการทดลองใช้วิธีต่างๆในการเรียนรู้ภาษา (Experimental strategy) เป็นวิธีการที่เป็นระเบียบแต่สามารถยืดหยุ่นได้ในการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาให้เป็นระบบ และปรับปรุงวิธีการนั้นอยู่เสมอ
6. กลยุทธ์การหาความหมาย (Semantic strategy)
7. กลยุทธ์การฝึกฝนการใช้ภาษา (Practice strategy)
8. กลยุทธ์ในการสื่อสาร (Communication strategy) เป็นการแสดงความตั้งใจที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารที่แท้จริง

9. กลยุทธ์ในการตรวจสอบการใช้ภาษา (Monitoring strategy) เป็นการตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเอง และใช้ภาษาอย่างมีวิจารณญาณ

10. กลยุทธ์ในการแปรรหัสทางภาษา (Internalization strategy) เป็นการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาที่สองให้เป็นระบบที่สามารถอ้างอิงได้ และเรียนรู้ที่จะใช้ความคิดพิจารณาระบบที่ผู้เรียนได้สร้างไว้

แอนิตา แอล เวนเดน (Anita L. Wenden 1985 : 4-7) ได้จัดประเภทของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไว้เป็น 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. กลยุทธ์ด้านความรู้ความคิด (Cognitive strategies) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนจัดการกับเนื้อหาที่เรียนให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้แล้วเก็บรักษาหรือสะสมสิ่งที่เรียนไว้เพื่อนำมาใช้ในภายหลัง และพัฒนาตนเองให้สามารถนำความรู้มาใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว กลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้านความรู้ความคิด ได้แก่ การเดาความหมายของประโยคหรือเนื้อเรื่อง การสร้างประโยคโดยใช้คำหรือสำนวนที่เรียนไว้ในใจแล้ว ทบทวนซ้ำๆ การจัดประเภท เป็นต้น

2. กลยุทธ์ในการสื่อสาร (Communication strategies) เป็นการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายเมื่อผู้เรียนเกิดปัญหาเนื่องจากขาดความรู้ทางภาษาโดยใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อความหมายนั้นประสบความสำเร็จ เช่น การหลีกเลี่ยงการพูดหรือเขียนในหัวข้อที่ผู้เรียนไม่รู้ว่าจะใช้ภาษาอย่างไร การยืมคำจากภาษาแม่มาใช้ การแปล การอธิบายหรือบอกลักษณะของสิ่งของ หรือกริยาท่าทางเมื่อไม่รู้ความหมายของสิ่งเหล่านั้น การสร้างคำใหม่ เป็นต้น

3. กลยุทธ์การฝึกฝนการใช้ภาษาโดยรวม (Global practice strategies) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้ข้อมูลทางภาษาในสังคมที่แวดล้อมนั้นเพื่อหาโอกาสในการเรียนรู้ภาษา และพัฒนาการใช้ภาษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ข้อมูลทางภาษาในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ภาษา ได้แก่ เพื่อนร่วมชั้นเรียน กิจกรรมใน

ชีวิตประจำวัน กิจกรรมในเวลาว่าง เป็นต้น

4. กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน (Metacognition strategies) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้ตรวจสอบ ควบคุม และชี้แนะตนเองในการเรียนภาษา ประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

4.1 การวางแผนในการเรียนรู้ภาษา (Planning) เป็นการกำหนดขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อใช้แหล่งข้อมูล และกลยุทธ์เพื่อให้การเรียนรู้ภาษามีประสิทธิภาพ กำหนดจุดประสงค์และมาตรฐานเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ภาษาของตนเอง

4.2 การตรวจสอบการเรียนรู้ภาษา (Monitoring) เป็นการตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเอง หาสาเหตุของปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษา และเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเอง

4.3 การประเมินผลการเรียนรู้ภาษา (Checking outcomes) เป็นการที่ผู้เรียนเอาใจใส่ต่อผลที่เกิดจากความพยายามในการเรียนรู้และการใช้ภาษาของตนเอง เช่น การสังเกตเห็นว่าตนเองสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้จากการอ่านหนังสือพิมพ์ สามารถอธิบายและวาดภาพเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ เป็นต้น

แอนนา อูล ชาโมท์ และลิซา คัพเพอร์ (Anna Uhl Chamot and Lisa Kupper 1989 : 15-17) ได้จำแนกกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็น 3 กลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน (Metacognitive strategies) เป็นกลยุทธ์การใช้ความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ การวางแผนเพื่อการเรียนรู้ การตรวจสอบการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ ประกอบด้วยกลยุทธ์ดังนี้

1.1 การวางแผนในการเรียนรู้ภาษา (Planning) เป็นการศึกษาเพื่อกำหนดแนวทางในการทำงาน เลือกกลยุทธ์สำหรับใช้ในการเรียนรู้ภาษา เป็นต้น

1.2 การมุ่งความสนใจต่อการเรียนรู้ภาษาโดยตรง (Directed attention) เป็นการตัดสินใจไว้ล่วงหน้าในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาโดยไม่สนใจต่อสิ่งที่ยึดขวางการเรียนรู้ และการเอาใจใส่ต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอย่างต่อเนื่อง

1.3 การเลือกสนใจเฉพาะเรื่อง (Selective attention) เป็นการตัดสินใจล่วงหน้าในการเลือกให้ความสนใจข้อมูลทางภาษาหรือรายละเอียดบางอย่างที่ช่วยในการใช้ภาษา และปฏิบัติตามวิธีการที่เลือกไว้เป็นอย่างดี

1.4 การจัดการกับวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-management) เป็นความเข้าใจถึงสถานะที่สามารถช่วยให้ตนเองประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา การควบคุมการใช้ภาษาของตนเองโดยการใช้ความรู้ที่ตนเองมีอยู่ให้ได้มากที่สุด

1.5 การตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาของตนเอง (Self-monitoring) เป็นการตรวจสอบหรือแก้ไขข้อผิดพลาดในการเข้าใจภาษา หรือการใช้ภาษาของตนเอง

1.6 การระบุปัญหา (Problem identification) เป็นการค้นหาประเด็นสำคัญที่จำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาหรือปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา

1.7 การประเมินตนเอง (Self-evaluation) เป็นการตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องในการใช้ภาษาของตนเอง การตรวจสอบความรู้ที่ตนเองสะสมไว้ การใช้กลยุทธ์หรือความสามารถในการใช้ภาษาของตนเอง

2. กลยุทธ์ด้านความรู้ความคิด (Cognitive strategies) เป็นกลยุทธ์ที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียนได้รับ โดยใช้ความสามารถทางด้านสมองและด้านกายภาพ หรือการใช้เทคนิคบางอย่างในการเรียนรู้ภาษา ประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การพูดซ้ำ (Repeating) เป็นการพูดข้อความหรือคำศัพท์ซ้ำ ๆ

2.2 การใช้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูล (Resourcing) เป็นการนำ

ข้อมูลที่สามารถอ้างอิงได้มาใช้ในการเรียนรู้ภาษา เช่น พจนานุกรม คำราชา และความรู้เดิมของผู้เรียน เป็นต้น

2.3 การจัดกลุ่ม (Grouping) เป็นการจับลำดับ แยกประเภทหรือจัดหมวดหมู่ตามลักษณะของคำ หรือข้อความ เพื่อช่วยในการจำ และนำข้อมูลมาใช้ในภายหลัง

2.4 การจดบันทึก (Note-taking) เป็นการบันทึกคำหรือใจความสำคัญ โดยการใช้อักษรย่อ สัญลักษณ์ หรือ เลขหมายกำกับ เพื่อช่วยในการจำ

2.5 การตั้งกฎเกณฑ์ต่างๆแล้วหาข้อมูลมาสนับสนุนหรือการเก็บข้อมูลต่าง ๆ แล้วนำมาสรุปผล (Deductive / Inductive) เป็นการนำกฎเกณฑ์ทางภาษาที่ได้เรียนรู้หรือพัฒนาด้วยตนเองมาใช้ในการเรียนภาษา หรือช่วยให้เกิดความเข้าใจดียิ่งขึ้น

2.6 การใช้สิ่งทดแทน (Substitution) เป็นการเลือกวิธีการแบบแผนที่ได้ปรับปรุงเป็นอย่างดีแล้ว คำศัพท์หรือวลีต่างๆ ไปใช้ในการเรียนรู้ภาษา

2.7 การขยายความ (Elaboration) เป็นการนำข้อมูลความรู้ใหม่มาเชื่อมโยงกับความรู้เดิมของผู้เรียน หรือนำข้อมูลความรู้ใหม่ทั้ง 2 ส่วนมาเชื่อมโยงกัน

2.8 การสรุปความ (Summarizing) เป็นการสรุปรายละเอียดข้อมูลความรู้และภาษาที่เรียน โดยอาจเป็นการสรุปในใจ หรือโดยการเขียน

2.9 การแปล (Translation) เป็นการแปลความคิดจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง

2.10 การถ่ายโอน (Transfer) เป็นการนำความรู้ทางด้านภาษาที่ได้เรียนรู้มาแล้วมาช่วยให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนใหม่ได้ดียิ่งขึ้น

2.11 การสรุปอ้างอิง (Inferencing) เป็นการรู้จักใช้ข้อมูลที่เกิดจากการเรียนรู้เพื่อเดาความหมาย ทำนายผล หรือเติมข้อความที่หายไป

3. กลยุทธ์ด้านสังคมและจิตใจ (Social and affective strategies) เป็นกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ หรือใช้กระบวนการควบคุมที่มีประสิทธิภาพเพื่อช่วยในการทำกิจกรรมทางภาษา อาทิเช่น

3.1 การถามคำถาม (Questioning) ได้แก่ การถามเพื่อขอคำอธิบาย เพื่อจัดข้อสงสัย เพื่อให้พูดซ้ำหรือยกตัวอย่าง การถามตนเอง เป็นต้น

3.2 การให้ความร่วมมือกับผู้อื่น (Cooperation) ได้แก่ การทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อแก้ปัญหา รวบรวมข้อมูล ตรวจสอบสิ่งที่เรียน หรือเพื่อให้ได้รับข้อมูลย้อนกลับ เป็นต้น

3.3 การพูดกับตนเอง (Self-talk) เป็นการลดความวิตกกังวลด้วยเทคนิคต่าง ๆ ที่ทำให้ตนเองรู้สึกว่ามีความสามารถในการเรียนภาษาได้ดี

3.4 การเสริมแรงให้แก่ตนเอง (Self-reinforcement) เป็นการสร้างแรงจูงใจโดยการให้รางวัลแก่ตนเอง เมื่อประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L.Oxford 1990 : 37-173) ได้นำเสนอประเภทของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไว้เป็นกลุ่มใหญ่ 2 กลุ่ม คือ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทางตรง (Direct strategies) และกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทางอ้อม (Indirect strategies) ซึ่งประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาดังต่อไปนี้

1. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทางตรง (Direct strategies) เป็นกลยุทธ์ที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ภาษาโดยทางตรง ซึ่งต้องใช้กระบวนการทางสมองด้านภาษาประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

1.1 กลยุทธ์ในการจำ (Memory strategies) เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดจากการเรียนภาษา โดยการรวบรวมข้อมูลหรือความรู้ต่าง ๆ ไว้ในสมอง และสามารถนำความรู้นั้นมาใช้ในการสื่อสารได้ในเวลาที่ต้องการ กลยุทธ์ในการจำนี้ประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการจำ 4 ด้าน คือ

1.1.1 การสร้างกรอบการเชื่อมโยงการเรียนรู้ทางสมอง (Creating mental linkage) ได้แก่ การจัดกลุ่ม การเชื่อมโยงข้อมูลความรู้ใหม่กับ

ความรู้เดิม การนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ในบริบท เป็นต้น

1.1.2 การใช้ภาพและเสียง (Applying images and sounds) ได้แก่ การใช้จินตนาการ การเขียนแผนผังแสดงความสัมพันธ์ของคำต่าง ๆ การใช้คำสำคัญ และการใช้เสียง เพื่อช่วยในการจำ

1.1.3 การทบทวน (Reviewing well) เป็นการทบทวนสิ่งที่เรียนอย่างมีแบบแผน ได้แก่ การทบทวนคำศัพท์และโครงสร้างประโยค

1.1.4 การใช้ท่าทาง (Employing action) ได้แก่ การใช้ท่าทางและความรู้สึกประกอบการอธิบาย การใช้เทคนิคทางกลไก เช่น การเขียนคำศัพท์ต่าง ๆ บนบัตรคำและเคลื่อนย้ายบัตรคำ การแยกประเภทหรือจัดคำศัพท์หรือสำนวนต่าง ๆ เป็นหมวดหมู่

1.2 กลยุทธ์ด้านความรู้ความคิด (Cognitive strategies) เป็นกลยุทธ์ที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาและเป็นกลยุทธ์ที่ผู้เรียนใช้มากที่สุด โดยผู้เรียนเป็นผู้กำหนด และกระทำด้วยตนเอง เพื่อการมีส่วนร่วมในการเรียนภาษา ประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

1.2.1 การฝึกฝนภาษา (Practice) ได้แก่ การพูดซ้ำ ๆ การฝึกตามระบบการออกเสียงและระบบการเขียนอย่างมีแบบแผน การจดจำและใช้กฎเกณฑ์ และรูปแบบของภาษา การรวมคำและวลีต่างๆให้เป็นประโยค การฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

1.2.2 การรับและส่งสาร (Receiving and sending messages) ได้แก่ การฟังหรืออ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Skimming) หรือเพื่อหาข้อมูลเฉพาะจุด (Scanning) และการใช้แหล่งข้อมูลเพื่อการรับและส่งสาร เป็นต้น

1.2.3 การวิเคราะห์และใช้เหตุผล (Analyzing and reasoning) ได้แก่ การแสดงเหตุผลในการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา การวิเคราะห์ข้อความหรือคำศัพท์ต่าง ๆ การเปรียบเทียบองค์ประกอบทางภาษาของภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่ การแปล การถ่ายโอนความรู้ในภาษาแม่ไปใช้ในภาษาเป้าหมาย

1.2.4 การสร้างโครงสร้างใหม่สำหรับข้อมูลที่ได้รับและผลจากการเรียนรู้ภาษา (Creating structure for input and output) ได้แก่ การจัดบันทึก การสรุปความ การเน้นข้อความให้เด่นชัดยิ่งขึ้น เช่น การระบายสีเน้นตัวอักษร การขีดเส้นใต้และการทำเครื่องหมายดอกจัน เป็นต้น

1.3 กลยุทธ์การใช้วิธีการทดแทน (Compensation strategies) เป็นกลยุทธ์ที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อเอาชนะข้อจำกัดทางภาษา สำหรับแก้ปัญหาต่างๆที่พบในการเรียนและการใช้ภาษา ซึ่งมีความสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งโดยเฉพาะกับผู้เริ่มเรียนภาษา (Beginners) และผู้เรียนในระดับกลาง (Intermediate) ประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

1.3.1 การเดาความหมายอย่างมีหลักการ (Guessing intelligently) ได้แก่ การเดาโดยใช้ตัวชี้แนะทางภาษา และการเดาโดยใช้ตัวชี้แนะอื่น ๆ เช่น บริบท สถานการณ์ โครงสร้างข้อความ (Text structure) ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรู้รอบตัว เป็นต้น

1.3.2 การเอาชนะข้อจำกัดทางภาษาในการพูดและการเขียน (Overcoming limitations in speaking and writing) ได้แก่ การนำคำในภาษาแม่มาใช้แทน การหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาในการสื่อสารเมื่อเกิดข้อขัดข้อง การเลือกหัวข้อในการสนทนา การปรับสสารให้ง่ายและกระชับขึ้น การสร้างคำขึ้นใหม่มาใช้แทน การพูดแบบอ้อม (Circumlocution) หรือใช้คำเหมือน (Synonym)

2. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทางอ้อม (Indirect strategies) เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยส่งเสริมและควบคุมกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้จัดการกับการเรียนภาษาของตนเอง กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทางอ้อมนี้จะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งเมื่อใช้ร่วมกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทางตรง ประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

2.1 กลยุทธ์เมตาคอกนินชัน (Metacognitive strategies) เป็นกลยุทธ์ที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาที่ประสบผลสำเร็จ ส่งเสริมการใช้กลไกด้าน

ความคิด และประสานกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง เนื่องจากผู้เรียนมักจะพบกับความใหม่ในการเรียนภาษา เช่น คำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ที่ทำให้สับสน ระบบการเขียนที่แตกต่างจากภาษาของตนเอง วัฒนธรรมทางสังคมที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ และวิธีการสอนที่แตกต่างไปจากเดิม เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน ดังนั้นกลยุทธ์นี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ ประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

2.1.1 การเอาใจใส่ต่อการเรียน (Centering your learning) ได้แก่ การศึกษาบทเรียนใหม่ล่วงหน้าและเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับความรู้เดิม การเอาใจใส่ต่อบทเรียน การให้ความสนใจต่อการฟังแล้วจึงพูดเมื่อเกิดความพร้อม เป็นต้น

2.1.2 การจัดและวางแผนการเรียน (Arranging and planning your learning) ได้แก่ การหาวิธีการเรียนภาษาที่ดี การจัดสภาวะที่เหมาะสมสำหรับการเรียนภาษา การตั้งเป้าหมายสำหรับการเรียนภาษา การกำหนดวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาแต่ละครั้ง การวางแผนสำหรับกิจกรรมทางภาษาไว้ล่วงหน้า การหาโอกาสในการฝึกการใช้ภาษาอย่างธรรมชาตินอกชั้นเรียน เป็นต้น

2.1.3 การประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง (Evaluating your learning) ได้แก่ การตรวจสอบตนเองด้วยการสังเกตและแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา การประเมินความก้าวหน้าในการเรียนภาษาของตนเอง เป็นต้น

2.2 กลยุทธ์ทางด้านจิตใจ (Affective strategies) เป็นกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านจิตใจที่ใช้เพื่อควบคุมอารมณ์และทัศนคติในการเรียนภาษา ซึ่งมีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนภาษาของผู้เรียน ผู้เรียนภาษาที่ดีจะเป็นผู้ที่รู้จักควบคุมอารมณ์ และทัศนคติของตนเองในการเรียน อารมณ์และทัศนคติที่ดีส่งเสริมให้การเรียนภาษามีประสิทธิภาพและเกิดความสนุกสนาน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนภาษา ในทางตรงกันข้ามอารมณ์และทัศนคติในทางลบจะขัดขวางความก้าวหน้าในการพัฒนาทักษะต่าง ๆ แม้ว่าผู้เรียนจะมีความสามารถทางภาษาสูงก็ตาม กลยุทธ์ทางด้านจิตใจนี้ประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

2.2.1 การลดความวิตกกังวล (Lowering your anxiety)

ได้แก่ การหายใจลึก ๆ การทำสมาธิ การใช้เสียงดนตรีเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด การใช้เสียงหัวเราะด้วยการชมภาพยนตร์หรืออ่านหนังสือตลก การฟังเรื่องขบขัน เป็นต้น

2.2.2 การให้กำลังใจตนเอง (Encouraging yourself)

ได้แก่ การชมเชยเพื่อให้กำลังใจตนเอง การลองใช้ภาษาอย่างฉลาดแม้ว่าอาจจะเกิดข้อผิดพลาด การให้รางวัลตนเองเมื่อสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เป็นต้น

2.2.3 การตรวจสอบระดับอารมณ์ของตนเอง (Taking your emotional temperature)

ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อความรู้สึกต่าง ๆ ของตนเอง การใช้แบบสำรวจสำหรับตรวจสอบความรู้สึก ทักษะคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษา การเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับความรู้สึก ทักษะคติและรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ในกระบวนการเรียนภาษา การสนทนากับผู้อื่นเกี่ยวกับความรู้สึกของตนเองในการเรียนภาษา เป็นต้น

2.3 กลยุทธ์การใช้ภาษาที่เหมาะสมในสังคม (Social strategies)

เป็นกลยุทธ์ที่มีความสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารกับบุคคลอื่น เนื่องจากภาษาเป็นพฤติกรรมทางสังคมรูปแบบหนึ่งที่ผู้เรียนควรจะรู้วิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม ประกอบด้วยกลยุทธ์ต่าง ๆ ดังนี้

2.3.1 การถามคำถาม (Asking questions)

ได้แก่ การถามเพื่อความกระจ่างหรือจัดข้อสงสัย โดยการขอให้ผู้พูดอธิบาย ยกตัวอย่าง พูดซ้ำ หรือพูดให้ช้าลง การถามเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของตนเอง เป็นต้น

2.3.2 การให้ความร่วมมือกับผู้อื่น (Cooperating with others)

ได้แก่ การทำงานและกิจกรรมทางภาษาร่วมกับเพื่อน การทำงานกับผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเป้าหมายโดยเฉพาะในบทบาทของผู้ร่วมสนทนานอกชั้นเรียน เป็นต้น

2.3.3 การแสดงความเข้าใจต่อบุคคลอื่น (Empathizing with others)

ได้แก่ การพัฒนาความเข้าใจในวัฒนธรรมของผู้อื่น และการตระหนักถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น

ความสามารถในการใช้ภาษา

1. ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษา

วัตถุประสงค์หลักของการเรียนการสอนภาษาก็คือให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งความหมายของความสามารถในการใช้ภาษานั้น ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ ดังนี้

นอม ชอมสกี (Noam Chomsky 1965 : 3) ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มให้เกิดความสนใจเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา ได้ให้ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาของมนุษย์ว่า เป็นความสามารถทางภาษา 2 ระดับ คือ

1. ความสามารถที่จะเข้าใจภาษา (Linguistic competence) ซึ่งหมายถึง ความสามารถภายในที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติของทุกคนในฐานะเป็นเจ้าของภาษา เป็นความรู้ที่จะทำให้ผู้พูดใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ ความสามารถดังกล่าวนี้ประกอบด้วยความสามารถในการสร้างและเข้าใจประโยคต่างๆในภาษาได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัดความสามารถที่จะบอกได้ว่าประโยคใดถูกหรือผิดไวยากรณ์ ประโยคใดมีความหมายเหมือนกัน ประโยคใดมีความหมายกำกวม รวมทั้งความรู้ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างภายในประโยคได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

2. ความสามารถในการแสดงออกทางภาษา (Linguistic performance) ซึ่งหมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ ความเข้าใจในภาษาไปใช้ในการแสดงออก ซึ่งเป็นการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงโดยใช้ความรู้ทางภาษาที่มีอยู่

ดี เอช ไฮม์ส์ (D.H.Hymes 1981 : 5-17) ไม่เห็นด้วยกับการให้ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาของ ชอมสกี ดังกล่าว โดยได้ชี้ให้เห็นว่า ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาดังกล่าวยังไม่ครอบคลุมความสามารถในการนำภาษาไปใช้จริง (Language

use) เนื่องจากขอมสก็ไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญในด้านสังคมวัฒนธรรม แต่กล่าวถึงเฉพาะ บทบาทของภาษาตามทฤษฎีทางจิตวิทยาเช่น ความจำ และการรับรู้ เท่านั้น โฮมส์ได้ชี้ให้เห็นว่าความสามารถในการใช้ภาษานั้นมิได้ประกอบด้วยความรู้ด้านกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เพื่อที่จะเข้าใจภาษาและพูดออกมาอย่างมีความหมายได้เท่านั้น แต่ยังคงประกอบด้วยความรู้ด้านกฎเกณฑ์ทางสังคมของภาษาด้วย คือต้องมีกฎเกณฑ์การใช้ภาษา (Rules of use) เพื่อสามารถใช้ภาษาให้เหมาะสมกับกฎเกณฑ์ของสังคมด้วย

รีเบคคา เอ็ม วาเลทท์ (Rebecca M.Valette 1967 : 5) กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาว่า เป็นระดับความสามารถของผู้เรียนในการใช้ทักษะ และความรู้ในด้านโครงสร้าง เสียง และความหมายในภาษาเพื่อการสื่อสาร

เจ แอล ดี คลาร์ค (J.L.D. Clark 1972 : 5) ได้ให้คำจำกัดความของความสามารถในการใช้ภาษาว่า หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนภาษาที่จะนำภาษาไปใช้ตามวัตถุประสงค์ในสถานการณ์จริง โดยมีได้คำนึงถึงวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ความสามารถดังกล่าว

แมรี ฟินอคเชียโร และไมเคิล โบโนโม (Mary Finocchiaro and Michael Bonomo 1973 : 205) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาว่า หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะในการสื่อสาร

อลัน ดี โมลเลอร์ (Alan D.Moller 1981 : 58-71) ได้กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาว่าประกอบด้วยความสามารถ 2 ด้านคือ

1. ความรู้ความสามารถในการนำระบบต่าง ๆ ของภาษาไปใช้ได้จริง ระบบของภาษาเหล่านี้ได้แก่ กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (Syntactic) ระบบการออกเสียง

(Phonology) และความหมาย (Semantic)

2. ความสามารถในการนำทักษะต่าง ๆ ไปใช้ได้จริง ได้แก่ ทักษะฟัง
ทักษะอ่าน ทักษะพูด และทักษะเขียน

ไลล์ เอฟ บาคแมน (Lyle F. Bachman 1985 : 1-12) กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาว่า หมายถึง การนำภาษาไปใช้ได้จริงซึ่งประกอบด้วยความรู้หรือความสามารถในด้านระบบเสียง (Phonology) ระบบหน่วยคำ (Morphology) และระบบโครงสร้าง (Syntax) ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยต้องคำนึงถึงตัวผู้พูด และสถานการณ์ทางสังคมซึ่งเป็นตัวกำหนดรูปแบบและหน้าที่ต่างๆของภาษานั้น ๆ

อาร์เธอร์ ฮิวส์ (Arthur Hughes 1989 : 9) กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาพอสรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาหมายถึง ความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนที่มีอยู่ในการนำไปใช้ตามวัตถุประสงค์ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะ

จากคำจำกัดความดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษา คือ ความสามารถที่จะนำความรู้และความเข้าใจในภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ ทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2. องค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษา

ดี เอช ไฮม์ส์ (D.H. Hymes 1981 : 15-17) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไว้ว่าจะต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการคือ

1. ความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคที่พบบนนั้นมีความเป็นไปได้ว่าจะถูกต้องตาม

หลักไวยากรณ์หรือไม่ (Possibility)

2. ความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคใดมีลักษณะภาษาที่สามารถใช้จริงได้ในสังคม (Feasibility) ทั้งนี้เนื่องจากประโยคบางประโยคอาจถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ไม่สามารถนำมาใช้สื่อสารได้เนื่องจากขึ้นอยู่กับข้อจำกัดต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน
3. ความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคใดใช้ได้เหมาะสมกับสังคม หรือสถานการณ์นั้น (Appropriateness)
4. ความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคใดเป็นที่ยอมรับ (Accepted usage) หรือนิยมใช้ในสังคม

ไมเคิล คาเนล (Michael Canale 1983 : 2-27) และ แซนดร้า เจ ซาวิญอง (Sandra J. Savignon 1983 : 35-43) ได้จำแนกองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาว่าจะต้องประกอบด้วยความสามารถ 4 ด้าน ดังนี้

1. ความสามารถด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ (Grammatical competence) คือความสามารถในการใช้ภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูด (Verbal) และที่ไม่ใช่ภาษาพูด (Non-verbal) ซึ่งประกอบด้วยความรู้ในด้านลักษณะและกฎเกณฑ์ทางภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ กฎการสร้างคำ กฎเกณฑ์การสร้างประโยค การออกเสียง การสะกดคำ และความหมายตามรูปคำ เป็นต้น ความสามารถดังกล่าวเน้นถึงความรู้และทักษะที่จำเป็นในการเข้าใจภาษา และสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง
2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) คือความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมในบริบททางสังคมที่แตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยทางบริบทที่อยู่แวดล้อม เช่น สถานะของผู้ใช้ภาษา วัตถุประสงค์ของการมีปฏิสัมพันธ์ บรรทัดฐานของการมีปฏิสัมพันธ์ เป็นต้น โดยเน้นความเหมาะสมทางความหมาย เช่น หน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร ทศนคติ ฯลฯ รวมทั้งความเหมาะสมในรูปประโยค ซึ่งแสดงออกด้วยการใช้คำพูด

และภาษาท่าทาง

3. ความสามารถด้านการสัมพันธ์ข้อความ (Discourse competence) คือความสามารถในการรวมรูปประโยคทั้งในด้านไวยากรณ์และความหมาย เพื่อให้ได้ใจความโดยรวมในข้อความที่เป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียน โดยใช้กฎเกณฑ์การผูกพันรูปเรื่อง (Cohesion) เช่น การใช้คำสรรพนาม การใช้คำเหมือน การใช้คำเชื่อม และการใช้โครงสร้างประโยคที่คู่ขนาน (Parallel structure) เป็นต้น ใช้กฎของสัมพันธภาพในข้อความ (Coherence) ในการรวบรวมและจัดระเบียบของข้อความ เช่น การใช้คำซ้ำ (Repetition) ความสม่ำเสมอในการใช้ (Consistency) การสัมพันธ์กันในทางความหมาย (Relevance of meaning)

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic competence) คือความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารทั้งที่ใช้คำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Nonverbal) เพื่อไม่ให้เกิดการสื่อสารต้องประสบกับความล้มเหลวเนื่องจากข้อจำกัดในการแสดงออกในการสื่อสาร หรือมีความสามารถทางภาษาไม่เพียงพอ และเพื่อช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ กลวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร เช่น การใช้วลีหรือข้อความอธิบายคำศัพท์ที่ไม่รู้หรือนึกไม่ออก (Paraphrase) การพยายามอธิบายโดยใช้กริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

รอล์ฟ บี. คูลีย์ และเดบรา เอ. โรช (Ralph E. Cooley and Deborah A. Roach 1984 : 26-27) จำแนกองค์ประกอบที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ภาษาว่าต้องประกอบด้วย

1. รูปแบบในการสื่อสาร (Communication patterns) หมายถึง ขอบเขตของพฤติกรรมในการสื่อสาร ได้แก่ โครงสร้างทางภาษาดังแต่ระดับต่ำกว่าประโยคไปจนถึงระดับที่สูงกว่าข้อความ (Discourse) การแลกเปลี่ยนบทบาทในการสื่อสาร (Turntaking) ความต้องการในการสื่อสาร และพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดที่แสดงออกหรือเป็นประโยชน์ต่อรูปแบบในการสื่อสาร

2. ความเหมาะสมในการใช้ภาษา (Appropriate) หมายถึง ข้อกำหนดด้านวัฒนธรรมของกลุ่มผู้ใช้ภาษา ซึ่งเป็นที่ยอมรับและเหมาะสมในสถานการณ์การใช้ภาษา นอกจากนั้น กลุ่มทางวัฒนธรรมยังกำหนดกฎเกณฑ์ที่ให้ความหมายต่อรูปแบบการสื่อสารที่เป็นไปได้ในสถานการณ์ที่มีการใช้ภาษา

3. สถานการณ์ (Situation) หมายถึง เหตุการณ์ที่มีลักษณะทางด้านกายภาพและจิตวิทยา และลักษณะของการมีปฏิสัมพันธ์ ที่ทำให้การใช้ภาษามีความแตกต่างกันซึ่งมีความสำคัญต่อผู้ที่มีส่วนร่วมในการใช้ภาษาเป็นอย่างมาก วัฒนธรรมก็เป็นตัวกำหนดสถานการณ์การใช้ภาษาทำให้สถานการณ์ในการใช้ภาษามีความแตกต่างกันไป เช่น การเล่าเรื่อง (Storytelling) ถือว่าเป็นสถานการณ์ทางการสอนภาษาในวัฒนธรรมหนึ่ง แต่ในอีกวัฒนธรรมหนึ่งอาจถือว่าเป็นสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน เป็นต้น

4. ความสามารถที่จะใช้ภาษา (Ability to use) หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ทางด้านจิตวิทยาของแต่ละบุคคล เช่น สติปัญญา แรงจูงใจ บุคลิกภาพ ความต้องการใช้ภาษาซึ่งทำให้ผู้ใช้ภาษาสามารถปฏิบัติ เก็บรักษา และใช้ความรู้ทางสังคมและวัฒนธรรมเพื่อสร้างพฤติกรรมในการสื่อสารระดับปกติ ที่มีใช้ความสามารถที่จะแสดงออกทางภาษา (Performance) แต่เป็นความสามารถที่จะเข้าใจภาษา (Competence) ซึ่งเป็นพื้นฐานในการแสดงออกทางภาษา

ไลล์ เอฟ บาคแมน (Lyle F. Bachman 1991 : 671-704) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาว่า ต้องครอบคลุมองค์ประกอบดังนี้

1. ความรู้ทางภาษา (Language knowledge) ประกอบด้วย
 - 1.1 ความสามารถด้านการจัดระเบียบภาษา (Organizational knowledge)
 - 1.1.1 ความรู้ด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ (Grammatical knowledge)

1.1.2 ความรู้เกี่ยวกับการเรียบเรียงประโยค (Textual knowledge)

1.2 ความรู้ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Pragmatic knowledge) ได้แก่

1.2.1 ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร (Propositional knowledge)

1.2.2 ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ภาษา (Functional knowledge)

1.2.3 ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic knowledge)

2. ความสามารถด้านกลยุทธ์ในการนำความรู้ไปใช้ (Strategic competence) หรือ กลยุทธ์เมตาคอกนิชัน (Metacognitive strategies) เป็นความสามารถในการใช้กระบวนการในการควบคุมกลยุทธ์ในการสื่อความหมายทั้งที่ใช้คำพูด และไม่ใช้คำพูด ประกอบด้วย

2.1 องค์ประกอบด้านการประเมินสถานการณ์ในการสื่อสาร (Assessment component)

2.2 องค์ประกอบในการกำหนดจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร (Goalsetting component)

2.3 องค์ประกอบในการวางแผนในการสื่อสาร (Planning component)



การทดสอบกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและความสามารถในการใช้ภาษา

1. การทดสอบกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

การเลือกเทคนิคและวิธีการทดสอบเพื่อศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เป็นสิ่งที่ต้องกระทำด้วยความรอบคอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความถูกต้องและเหมาะสมซึ่งขึ้นอยู่กับ วัตถุประสงค์ของการศึกษา จำนวนของผู้เรียนที่ต้องการศึกษา และระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้เป็นหลักฐานในการอ้างอิง จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการ ทดสอบเพื่อศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน สามารถสรุปได้ว่า การศึกษากลยุทธ์การ เรียนรู้ภาษามี 4 วิธี คือ การสัมภาษณ์ (Interview) การสังเกต (Observation) การใช้ แบบสอบถาม (Questionnaire) และการศึกษารายกรณี (Case study) ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

ก. การสัมภาษณ์ (Interview)

การสัมภาษณ์ เป็นการรวบรวมข้อมูลในลักษณะที่ผู้รวบรวมข้อมูลมีโอกาส พบปะ พูดคุย และสนทนากับผู้ให้ข้อมูลโดยตรง (F.N. Kerlinger 1973 : 481)

เดวิด นูแนน (David Nunan 1992 : 149-150) ได้แบ่งการสัมภาษณ์ ออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1) การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured interview) เป็นการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีแต่หัวข้อที่ต้องการสัมภาษณ์เป็นคำถาม กว้าง ๆ คำถามที่เป็นรายละเอียดต่าง ๆ จะเกิดขึ้นต่อเนื่องจากการตอบคำถามของผู้ให้สัมภาษณ์ แต่ละคน ซึ่งให้รายละเอียดที่ลึกซึ้ง ผู้สัมภาษณ์มีบทบาทในการสัมภาษณ์ให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ ได้เพียงเล็กน้อยหรือไม่อาจควบคุมได้เลย ทิศทางในการสัมภาษณ์จะดำเนินไปตามคำตอบของผู้ให้ สัมภาษณ์

2) การสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi-structured interview)

เป็นการสัมภาษณ์ที่มีการเตรียมขอบเขตของการสัมภาษณ์ไว้อย่างกว้าง ๆว่าจะสัมภาษณ์อะไร และควรใช้คำถามอย่างไรในการสัมภาษณ์ แต่จะไม่มีรายการคำถามในการสัมภาษณ์ที่เตรียมไว้ล่วงหน้า จะมีแต่หัวข้อและประเด็นในการสัมภาษณ์ที่อยู่ในขอบเขตของวัตถุประสงค์และเรื่องที่ต้องการศึกษา

3) การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured interview) เป็นการ

สัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ ซึ่งผู้สัมภาษณ์มีการเตรียมขั้นตอนของการสัมภาษณ์ รายการคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ตามลำดับไว้ล่วงหน้า

การใช้รูปแบบของการสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้น ขึ้นอยู่กับลักษณะของการศึกษาที่ต้องการควบคุมการสัมภาษณ์ให้อยู่ในลักษณะใด การสัมภาษณ์ที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในการเรียนการสอนมักจะเป็นการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง ซึ่งสามารถยืดหยุ่นได้ตามวัตถุประสงค์ และสถานการณ์ของการศึกษาได้

ในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ได้มีการนำการสัมภาษณ์มาใช้เพื่อรวบรวมข้อมูลที่เป็นตัวแปรเกี่ยวกับผู้เรียน เช่น ทักษะคิดของผู้เรียนที่มีต่อภาษาเป้าหมาย แรงจูงใจในการเรียนภาษา พัฒนาการในการเรียนรู้ภาษา กลยุทธ์ที่ผู้เรียนนำไปใช้ในการเรียนรู้ภาษาและการเรียนรู้ภาษาในบริบทต่าง ๆ เป็นต้น การสัมภาษณ์ผู้เรียนในลักษณะดังกล่าวนี้ ผู้เรียนจะได้รับคำถามเพื่อให้รายงานด้วยวาจา (Verbal report) เกี่ยวกับกระบวนการในการใช้ความรู้ความคิด หรือในการนำลักษณะต่าง ๆ ของภาษาไปใช้

เอ ดี โคเฮน และ ซี โฮเซนเฟลด์ (A.D.Cohen and C. Hosenfeld 1981 : 285-313) กล่าวถึง การรายงานด้วยวาจา (Verbal report) ว่า เป็นกระบวนการในการรวบรวมข้อมูลให้ผู้ให้สัมภาษณ์รายงานด้วยปากเปล่าต่อผู้สัมภาษณ์เกี่ยวกับกระบวนการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในขณะปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา และในการใช้ความรู้ความคิด

สำหรับวิธีการในการรายงานด้วยวาจาในการสัมภาษณ์นั้น เฮอร์เบอร์ ดับเบิลยู เซลิเจอร์ และ อีเลนา โชฮามิ (Herber W. Seliger and Elana Shohamy 1989 : 169-170) ได้จำแนกไว้เป็น 3 วิธี ดังนี้

1) การคิดเป็นถ้อยคำ (Thinking aloud) เป็นการถ่ายทอดข้อมูลที่มีอยู่ในสมองออกเป็นคำพูดในขณะที่ทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ โดยผู้ให้สัมภาษณ์จะต้องพูดถึงสิ่งที่ตนเองคิด และสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองในระหว่างการทำกิจกรรมดังกล่าว

2) การรายงานถึงกระบวนการคิดที่เกิดขึ้นในขณะที่ทำกิจกรรม (Introspection) เป็นวิธีการที่ผู้ให้สัมภาษณ์สังเกตการทำงานของตนเองเมื่อทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง และรายงานหรือถ่ายทอดถึงกระบวนการทางสมองของตนเองในขณะปฏิบัติกิจกรรมดังกล่าว

3) การรายงานถึงกระบวนการคิดที่เกิดขึ้นภายหลังจากทำงานสำเร็จ (Retrospection) เป็นการสอบถามข้อมูลจากผู้ให้สัมภาษณ์ภายหลังจากเสร็จสิ้นการปฏิบัติกิจกรรมโดยการให้สรุปถึงกระบวนการทางสมองของตนเอง หรือกลยุทธ์ต่าง ๆ จากความทรงจำที่เกิดขึ้นในสมองจากการสังเกตของตนเอง

แอนนา อูล ชาโมท์ และลิซา คัพเพอร์ (Anna Uhl Chamot and Lisa Kupper 1989 : 13-24) กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของการสัมภาษณ์ โดยให้ผู้เรียนตอบคำถามด้วยวิธีการทั้ง 3 วิธี ดังกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

ข้อดีของการสัมภาษณ์ด้วยการรายงานด้วยวาจา คือ ผู้ให้สัมภาษณ์สามารถที่จะบอกถึงลำดับของกลยุทธ์ที่นำมาใช้เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ภาษาได้ เนื่องจากยังสามารถจดจำการใช้กลยุทธ์ที่เกิดขึ้นซึ่งอยู่ในระบบความทรงจำระยะสั้น (Short-term memory) ได้

ส่วนข้อจำกัดของการสัมภาษณ์ด้วยการรายงานด้วยวาจา คือ ผู้ให้สัมภาษณ์อาจตอบคำถามเกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของตนเองไม่ถูกต้อง และอาจหลงลืมที่จะกล่าวถึงกลยุทธ์บางอย่างที่ตนเองใช้เป็นประจำโดยเฉพาะกลยุทธ์ที่ใช้อย่างอัตโนมัติโดยไม่รู้ตัว

ข. การสังเกต (Observation)

การสังเกต เป็นวิธีการศึกษาพฤติกรรมทางภาษาวิธีหนึ่งที่เปิดโอกาสให้

ผู้รวบรวมข้อมูลได้สัมผัสกับสภาพความเป็นไปของสิ่งที่ต้องการจะรวบรวมด้วยตนเองทำให้มีโอกาสที่จะรวบรวมข้อมูลได้ตรงตามความเป็นจริงได้มาก และสามารถจะรวบรวมรายละเอียดของข้อมูลในแนวลึกได้ (บุญเรียง ขจรศิลป์ 2533 : 17)

เฮอร์เบอร์ ดับเบิลยู เซลิเจอร์ และ อีเลนา โชแฮมีย์ (Herber W. Seliger and Elana Shohamy 1989 : 162-165) ได้กล่าวถึงการนำการสังเกตไปใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองเพื่อศึกษาการเรียนรู้อาษา และตรวจสอบพฤติกรรมการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่ทำการสังเกต เช่น การสังเกตการถ่ายโอนไปใช้ภาษาแม่ของผู้เรียน การสังเกตว่าผู้เรียนใช้ภาษาอย่างไรเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ต่างกัน เป็นต้น

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2535 : 116-117) ได้แบ่งประเภทของการสังเกตออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การสังเกตทางตรง (Direct observation) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตเฝ้าดูพฤติกรรมที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ซึ่งมี 2 ลักษณะ คือ

1.1 การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant observation) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตเข้าไปมีส่วนร่วมในเหตุการณ์หรือกิจกรรมนั้น ๆ ซึ่งจะทำได้เห็นพฤติกรรมอย่างละเอียดทุกแง่มุม

1.2 การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant observation) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตกระทำตนเป็นผู้ดูอย่างเดียว การสังเกตแบบนี้ทำให้ไม่สามารถติดตามดูพฤติกรรมทุกอย่างได้

2. การสังเกตทางอ้อม (Indirect observation) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตไม่เห็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง แต่อาศัยการถ่ายทอดด้วยเครื่องมือต่าง ๆ เช่น เครื่องบันทึกเสียง เครื่องบันทึกภาพและเสียง เป็นต้น

นอกจากนั้นการสังเกตยังอาจมีหลายลักษณะ เช่น การสังเกตที่ผู้ถูกสังเกตรู้ตัว (Known observation) การสังเกตที่ผู้ถูกสังเกตไม่รู้ตัว (Unknown observation)

การสังเกตแบบมีโครงสร้าง (Structured observation) และการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured observation)

เซลิเจอร์ และโชฮามี่ (Seliger and Shohamy) ได้สรุปถึงข้อดีของการสังเกตไว้ว่า ทำให้สามารถศึกษาพฤติกรรมทางภาษาของผู้เรียนและปรากฏการณ์ในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างละเอียดภายในขอบเขตที่กำหนดไว้ ส่วนข้อจำกัดของการสังเกตที่อาจเกิดขึ้นได้ คือ ผู้สังเกตอาจไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ทั่วถึงทุกแง่มุมอย่างละเอียด เนื่องจากต้องสังเกตเฉพาะบางเรื่องที่กำหนดไว้เท่านั้น ดังนั้นจึงอาจพลาดในพฤติกรรมบางอย่างที่ควรสังเกตได้ ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลเสียต่อวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ นอกจากนั้นการปรากฏตัวของผู้สังเกตในสถานการณ์ที่ทำการสังเกตอาจมีผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนได้

ค. การใช้แบบสอบถาม (Questionnaire)

พฤติกรรมการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนมีทั้งพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ที่ปรากฏออกมาในกระบวนการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวทางร่างกายของผู้เรียน เช่น การผงกศีรษะ การยิ้ม การเคลื่อนไหวสายตา และพฤติกรรมในการพูดของผู้เรียน เป็นต้น และพฤติกรรมที่เป็นความคิดที่อยู่ในสมองของผู้เรียนซึ่งเป็นสิ่งที่สังเกตได้ยาก เช่น สิ่งที่ผู้เรียนกำลังคิด และคิดอย่างไร หรือมีความรู้สึกอย่างไร การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนโดยเฉพาะพฤติกรรมที่ไม่ได้แสดงออกมาเป็นคำพูด จึงต้องใช้กลวิธีกระตุ้นให้ผู้เรียนบอกกลยุทธ์การเรียนรู้ของผู้เรียนเอง (Andrew Cohen 1987 : 31) กลวิธีที่นิยมใช้กลวิธีหนึ่ง คือ การใช้แบบสอบถามซึ่งใช้คำถามเป็นเครื่องกระตุ้นให้ผู้เรียนรายงานเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนปฏิบัติในขณะที่เรียนภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้การใช้แบบสอบถามยังเป็นการเหมาะสมในกรณีที่ผู้วิจัยต้องการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรจำนวนมาก และทำการสัมภาษณ์โดยตรงไม่ได้ (กาญจนา ปราบพาล 2530 : 297) โดยเฉพาะแบบสอบถามที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนนั้น เดวิด

ฮอปกินส์ (David Hopkins 1988 : 72) ได้แสดงข้อคิดเห็นไว้ว่า การใช้แบบสอบถามดังกล่าวเป็นวิธีการที่รวดเร็ว และสะดวกในการที่จะได้รับข้อมูลที่มีคุณค่าจากผู้เรียน

ลักษณะของแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้อาษาของผู้เรียนจำเป็นต้องมีลักษณะของแบบสอบถามที่ดี เช่นเดียวกับแบบสอบถามที่ศึกษาเรื่องอื่น ๆ เป็นต้นว่า ต้องมีรูปแบบที่น่าสนใจ คำถามไม่ซับซ้อน ใช้ภาษาที่ถูกต้องเข้าใจง่าย หลีกเลี่ยงการใช้คำถามที่ทำให้เกิดความลำเอียงด้านวัฒนธรรม ไม่มีคำถามนอกเรื่องเพราะจะทำให้ผู้ตอบไม่สนใจที่จะตอบ ผู้วิจัยต้องพยายามสร้างคำถามให้ตรงตามจุดมุ่งหมายในการวิจัย ครอบคลุมปัญหาที่ต้องการสำรวจ หลังจากสร้างแบบสอบถามแล้วควรมีผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องและมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องในแบบสอบถามตรวจสอบความเหมาะสมเพื่อขอคำแนะนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไข และปรับปรุงคำสังหรือข้อความที่ไม่ถูกต้อง หรือยังสื่อความหมายไม่ชัดเจนแล้วจึงนำไปใช้ ก่อนนำไปใช้อาจตรวจสอบอีกครั้ง โดยให้ผู้ที่มีลักษณะเดียวกับตัวอย่างประชากรเป็นผู้ตอบ ถ้ายังมีสิ่งที่ควรแก้ไขควรจัดทำให้เรียบร้อยก่อนนำไปใช้จริง

กาญจนา ปราบพาล (2530 : 298-301) ได้แบ่งแบบสอบถามไว้เป็น 3 ประเภท คือ

1. แบบเลือกประเภท (Check lists) เป็นแบบสอบถามแบบปรนัยให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกคำตอบจากที่กำหนดให้ เช่น เลือกตอบว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" หรือเลือกคำตอบจากคำตอบที่กำหนดให้หลายคำตอบ โดยให้ครอบคลุมสิ่งที่คิดว่าควรจะเป็นคำตอบทั้งหมดของคำถามนั้นและอาจมีคำตอบอื่นๆโดยเว้นที่ไว้ให้ตอบโดยอิสระ จำนวนคำตอบในแต่ละคำถามของแบบสอบถามชุดหนึ่ง ๆ ไม่จำเป็นต้องเท่ากัน เช่น

- 1) ท่านเรียนอยู่ในโรงเรียนประเภทใด
 - () ชายล้วน () หญิงล้วน
 - () สหศึกษา

2) ท่านเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นใด

() อนุบาล () ป.1

() ป.5 () ม.1

() อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

2. แบบแสดงปริมาณ (Rating scales) เป็นแบบสอบถามที่มีเทคนิคคล้ายกับแบบเลือกประเภทที่แสดงความคิดเห็นที่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย แต่มีความแตกต่างกันในการแสดงปริมาณที่ชี้ให้เห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยมากน้อยเพียงไร โดยผู้ตอบจะประมาณค่าน้ำหนักเป็นตัวเลข หรือ ตามแนวความคิดที่ผู้สร้างกำหนดไว้ เช่น

ระดับการปฏิบัติ

5 4 3 2 1

บางครั้งท่านจะพูดภาษาอังกฤษกับตนเอง

3. แบบปลายเปิด (Open-ended questions) เป็นแบบสอบถามที่ผู้สร้างต้องการคำตอบเพิ่มเติมจากรูปแบบปรนัย การตั้งคำถามใช้วิธีการเดียวกันกับการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง แบบสอบถามรูปแบบนี้ให้ข้อมูลแบบบรรยายซึ่งสมบูรณ์และละเอียดกว่า แต่มีข้อจำกัดในการสรุปความเพราะอาจเกิดความลำเอียงในการสรุปความ การใช้แบบสอบถามในการศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษานั้นมีทั้งข้อดีและข้อจำกัดซึ่ง เดวิด ฮอปกินส์ (David Hopkins 1988 : 740) สรุปไว้ดังนี้

ข้อดีของการใช้แบบสอบถาม

1. การดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำได้ง่าย และไม่เสียเวลาในการตอบคำถาม

ในการศึกษารายกรณีดังกล่าวทั้ง 2 ลักษณะนี้ ควรมีการกำหนดขอบเขตของการศึกษาและเป็นการศึกษารายกรณีตัวอย่างเพียงกรณีเดียว เช่น ศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล 1 คน นักเรียน 1 ห้องเรียน หรือโรงเรียน 1 โรงเรียน เรื่องที่ทำการศึกษาอาจได้แก่ การศึกษาการพูด การเขียน หรือพฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งเป็นการศึกษา ณ เวลาใดเวลาหนึ่งหรือช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง

ข้อมูลจากการศึกษารายกรณีในการศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน อาจได้จากวิธีการต่าง ๆ เช่น การสัมภาษณ์ผู้เรียนโดยใช้วิธีการคิดเป็นถ้อยคำ (A.D. Cohen and C. Hosenfeld 1981 : 285-313, Barbara Gillette 1987 : 268-279) การสังเกต (Herber W.Seliger and Elana Shohamy 1989 : 162-165) บันทึกประจำวันของผู้เรียน (Diaries) และบันทึกภาคสนามของครู (Field notes) (David Hopkins 1988 : 59-65) เป็นต้น

การศึกษารายกรณีในด้านการเรียนการสอนซึ่งเป็นการศึกษาพฤติกรรมของผู้เรียนมีทั้งข้อดีและข้อจำกัด ดังที่ เดวิด ฮอปกินส์ (David Hopkins 1988 : 81) ได้สรุปไว้ดังนี้

ข้อดีของการศึกษารายกรณี คือ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษารายกรณีเป็นข้อมูลที่มีความถูกต้อง และเป็นตัวแทนที่ดี เนื่องจากต้องใช้วิธีการศึกษาหลายวิธี

ส่วนข้อจำกัดของการศึกษารายกรณี คือ การศึกษารายกรณีต้องมีการเตรียมการในการศึกษาอย่างละเอียดเพื่อให้การศึกษาดังกล่าวมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงต้องเสียเวลาในการเตรียมการมาก

2. การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา

การทดสอบและการสอนเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งจะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปไม่ได้ ผู้สอนอาจสร้างแบบสอบเพื่อเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสร้างความสนใจ หรือใช้การทดสอบเป็นเครื่องมือ

๑ ในการวัดพฤติกรรมการแสดงออกในการใช้ภาษาของผู้เรียน (J.B. Heaton 1988 : 1) จึงถือได้ว่าการทดสอบเป็นทักษะอย่างหนึ่งในการสอน ดังนั้นรูปแบบการทดสอบจึงต้องสอดคล้องกับรูปแบบในการสอน ปัจจุบันนี้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกำลังเป็นที่ยอมรับและนำมาใช้อย่างกว้างขวาง ดังนั้นการทดสอบจึงควรเป็นการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนด้วยเช่นกัน รูปแบบของข้อสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีหลายรูปแบบ ซึ่งรูปแบบที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายนั้น ได้แก่ ข้อสอบชนิดเลือกตอบ (Multiple-choice items) และข้อสอบชนิดตอบคำถามแบบสั้น (Short answer items) เป็นต้น ซึ่งลักษณะของการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาที่นิยมใช้ในปัจจุบัน มี 2 ลักษณะ คือ การทดสอบแบบวัดจุดย่อยทางภาษา (Discrete-point tests) และการทดสอบแบบรวม (Global tests) (Rebecca M.Valette 1981 : 169-173 , Mary Finocchiaro and Sydney Sako 1983 : 91 , Arthur Hughes 1989 : 16-17 and Cyril J. Weir 1990 : 42)

2.1 รูปแบบของข้อสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา

รูปแบบของข้อสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษามีหลายรูปแบบ ซึ่งรูปแบบที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางมีดังนี้ (Cyril J. Weir 1990 : 43-45)

2.1.1 ข้อสอบชนิดเลือกตอบ (Multiple-choice items) เป็นข้อสอบที่ผู้ตอบต้องเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวจากตัวเลือกที่กำหนดให้จำนวน 4-5 ตัวเลือก การให้คะแนนสำหรับข้อสอบชนิดนี้สามารถทำได้รวดเร็ว และมีความเที่ยงตรง เป็นแบบทดสอบที่นิยมใช้ในการทดสอบอย่างแพร่หลาย การใช้แบบทดสอบชนิดเลือกตอบมีข้อดีพอสรุปได้ดังนี้

ก. เป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงในการให้คะแนน

เนื่องจากไม่ต้องใช้วิจารณญาณในการให้คะแนนจากผู้ตรวจ การให้คะแนนทำได้ง่าย รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพกว่าการทดสอบที่เป็นข้อเขียนแบบอื่น ๆ

ข. สามารถคาดคะเนระดับตามยากของข้อสอบแต่ละข้อและ
 ทั้งฉบับได้ เนื่องจากสามารถนำไปทดสอบก่อนนำมาใช้จริงได้ง่าย และสามารถแก้ไขข้อความ
 ที่กำกวมให้ชัดเจน และเหมาะสมยิ่งขึ้น

ค. รูปแบบของข้อสอบชนิดเลือกตอบแต่ละข้อแสดงถึงวัตถุประสงค์
 ประสงค์ของการทดสอบไว้อย่างชัดเจน

ง. การใช้ข้อสอบชนิดเลือกตอบจะไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการ
 ทดสอบสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดดังเช่นในข้อสอบแบบอื่น เช่น ถ้าใช้ข้อสอบ
 ชนิดตอบคำถามแบบสั้นในการทดสอบการฟัง ผู้ตอบจะต้องมีทักษะในการเขียนสำหรับเขียน
 คำตอบที่ต้องการด้วย เป็นต้น

2.1.2 ข้อสอบชนิดตอบคำถามแบบสั้น (Short answer items)

เป็นข้อสอบที่ผู้ตอบอาจตอบคำถามเป็นคำ ๆ เดียว หรือเติมข้อความในส่วนที่ขาดหายไป ซึ่ง
 อาจเป็นการเติมคำหลาย ๆ คำ หรือเป็นประโยค การใช้ข้อสอบชนิดนี้ในการทดสอบความ
 สามารถในการใช้ภาษามีข้อดีพอสรุปได้ดังนี้

ก. ผู้ตอบมีอิสระในการเขียนคำตอบในช่องว่างที่กำหนดให้
 ในกระดาษคำตอบ

ข. การที่ผู้ตอบตอบคำถามได้ถูกต้อง แสดงว่าผู้ตอบมีความ
 เข้าใจเนื้อหาของข้อความที่ทดสอบนั้น ๆ เนื่องจากไม่มีคำตอบกำหนดไว้ให้สำหรับเลือกตอบ

ค. สามารถใช้คำถามได้เป็นจำนวนมากเพื่อให้ครอบคลุม
 เนื้อหาที่ต้องการทดสอบ

ง. การให้คะแนนสามารถทำได้อย่างยุติธรรม เนื่องจากมี
 คำตอบที่ถูกต้องเป็นเกณฑ์สำหรับการตรวจให้คะแนน

จ. ในการทดสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบสรุปอ้างอิง (Inference)
 ลำดับเหตุการณ์ เปรียบเทียบ และสรุปใจความสำคัญ ถ้าใช้คำถามที่ให้ผู้ตอบหาคำตอบที่ถูกต้อง

ด้วยตนเอง จะทำให้การทดสอบดังกล่าวมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.2 ลักษณะของการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา

2.2.1 การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาแบบรวม (Global tests)

การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาแบบรวมเป็นการทดสอบที่มีการแสดงความสามารถทางภาษามากกว่าหนึ่งทักษะ โดยผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาในเวลาที่จำกัด ซึ่งรีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ ((Rebecca M.Valette 1981: 171) ได้จำแนกการทดสอบดังกล่าวนี้เป็น 3 ประเภท คือ การเขียนตามคำบอก (Dictation) การฟังที่มีเสียงรบกวน (Noise test) และแบบสอบโคลซ (Cloze test)

2.2.1.1 การเขียนตามคำบอก (Dictation) เป็นการทดสอบความสามารถในการถ่ายทอดข้อความที่ได้ฟังออกมาเป็นตัวอักษร ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

ก. การเขียนตามคำบอกเป็นบางส่วน (Spot or Partial Dictation) เป็นการเขียนตามคำบอกโดยมีการพิมพ์ข้อความบางตอนไว้ในกระดาษคำตอบ ผู้เรียนเพียงเติมข้อความในช่องว่างให้เต็มด้วยการฟังข้อความที่สมบูรณ์ทั้งหมดจากครูหรือเครื่องบันทึกเสียง ดังตัวอย่าง

Listen carefully to the passage for dictation. Write the missing word in each of the following phrases :

1. too many.....tales
2. by actually..... the milk out of them
3.

ข. การเขียนตามคำบอกแบบเต็มรูปแบบ (Full dictation) เป็นการทดสอบโดยให้ผู้เรียนฟังข้อความด้วยความเร็วปกติ จำนวน 1 ครั้ง จากนั้นจึงเขียนข้อความตามที่ได้ฟังทีละวลี หรือกลุ่มคำจากครุหรือเครื่องบันทึกเสียง และฟังข้อความทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อความที่เขียน ดังตัวอย่าง

Every year / thousands of new words / come into the English language. // Although most of these words / disappear after a short time ,/ one or two hundred words / eventually find their way into the dictionary.//

2.2.1.2 การฟังที่มีเสียงรบกวน (Noise test) เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการเขียนตามคำบอก โดยบันทึกข้อความที่ต้องการทดสอบลงบนแถบบันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติ มีการลดความช้าซ้อนของข้อความโดยการบันทึกเสียงแทรกลงไปแทนข้อความที่บันทึกลงไปเป็นข้อความที่ค่อนข้างเข้าใจได้ง่าย ดังนั้น จึงไม่มีการทักคะแนนเมื่อสะกดคำผิด เพราะเป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟังเท่านั้น

2.2.1.3 แบบสอบโคลซ (Cloze test) เป็นแบบสอบที่มีการตัดคำในข้อความออกเป็นระยะ ๆ ผู้เรียนต้องเติมคำในช่องว่างที่เว้นไว้ โดยใช้วิจารณญาณและบริบทที่อยู่แวดล้อมคำที่ต้องเติมนั้นประกอบในการหาคำที่เหมาะสม

เดวิด ครอซ (David Cross 1992 : 195)

ได้แบ่งแบบสอบโคลซไว้เป็น 3 แบบ คือ

ก. แบบสอบโคลซที่แท้จริง (Pure cloze or Regular cloze) เป็นแบบสอบที่มีการตัดคำในข้อความทุกคำที่ n ซึ่งนิยมใช้คำที่ 6 หรือ 7 โดยไม่คำนึงถึงประเภทของไวยากรณ์ของคำที่ตัดออกไป ผู้ตอบจะต้องอ่านข้อความให้เข้าใจ มีความรู้สึกไวต่อกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และคำนึงถึงความหมายของคำนั้น ๆ อีกด้วย ดังตัวอย่าง

Read the passage and fill in each blank with an appropriate word. Write the word in the space provided below.

The art of Kung Fu is often wrongly used nowadays. It should not be used to attack one's enemies but only as a form of self-defence.

No one knows exactly when people (1) to practice Kung Fu, but it (2) belived to be at least 2,000 (3) ago.

.....

1. _____ 2. _____ 3. _____

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Read the passage and fill in each blank with the appropriate word from the list given. Write the word in the space provided.

(ใช้ข้อความเดียวกับตัวอย่างแบบสอบโคลงในข้อ ก)

used became began years was

2.2.2 การทดสอบแบบวัดจุดย่อยทางภาษา (Discrete-point tests)

การทดสอบแบบวัดจุดย่อยทางภาษาเป็นการวัดองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น การทดสอบเสียง การทดสอบคำศัพท์และไวยากรณ์ และการทดสอบทักษะภาษา ได้แก่ การทดสอบการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2.2.2.1 การทดสอบองค์ประกอบย่อยของภาษา

ก. การทดสอบเสียง สำระสำคัญของลักษณะของเสียงที่ควรทดสอบ ได้แก่ เสียงเน้นหนัก ระดับเสียงสูงต่ำในวลีหรือประโยค การเชื่อมเสียง การย่นย่อเสียง และการไม่ออกเสียง (วาสนา โภภวิทยา 2525 : 148-149) ดังตัวอย่าง

Listen to a sentence and indicate the syllable which carries the main stress of the sentence.

Spoken : I've just given THREE books to Bill.

Written : I've just given three books to Bill.

() () () () () () () ()

ข. การทดสอบศัพท์และไวยากรณ์ อาจทดสอบ

โดยแยกออกจากกัน หรือนำมาทดสอบไว้ด้วยกัน (David Cross 1992 : 198-200)

1) การทดสอบศัพท์โดยใช้แบบสอบชนิดเลือกตอบ

(Multiple-choice vocabulary test) เช่น

A steeple is sometimes seen on :

- a) a mosque b) a church
c) a sky scraper d) an apartment block

2) การทดสอบไวยากรณ์โดยใช้แบบสอบชนิด

เลือกตอบ (Multiple-choice grammar test) เช่น

They enjoyed it that they stayed to the end

- a) that much b) so much
c) this much d) how much

3) การใช้แบบสอบโคลสดัดแปลง (Modified cloze) ซึ่งมีการเลือกตัดคำที่ต้องการ เช่น ตัดคำที่เป็นคำนาม คำคุณศัพท์ คำกริยา เป็นต้น

4) การใช้แบบสอบซี (C-test) เป็นแบบสอบโคลสลักษณะหนึ่งที่มีการตัดคำเพียงครึ่งคำ หรือตัดแบบคำเว้นคำ เช่น

Mary g- - up ea- - - that d- - .She h- -. a
 lo- - journey bef- - - her a- - she wan- - - to
 ch- - - a - the air- - - - well

2.2.2.2 การทดสอบทักษะทางภาษา

เดวิด คروس (David Cross 1992 :

191-209) ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการทดสอบทักษะทางภาษาไว้ว่า ต้องคำนึงถึงการนำภาษาไปใช้จริงทั้ง 4 ทักษะ การทดสอบทักษะใดทักษะหนึ่งอาจต้องมีการผสมผสานกับทักษะอื่นไปด้วยขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการทดสอบว่าต้องการทดสอบทักษะใดเป็นหลัก

ก. การทดสอบการฟัง

เนื่องจากการฟังเป็นกระบวนการในทางปฏิบัติสัมพันธ์ การทดสอบการฟังจึงอาจต้องทดสอบร่วมกับทักษะอื่นด้วย ลักษณะการทดสอบการฟังสามารถทดสอบได้ดังนี้

1) การฟังข้อความแล้ววาดภาพตามคำสั่ง

(Listen and draw) เช่น

Teacher : Write your name in the bottom right-hand corner.

Write the figures one to six down the left-hand

side of the page. Draw a line from figure three to

your name.

2) การเขียนตามคำบอกแบบระบุคำที่ต้องการ (Focused dictation) เช่น ให้ฟังข้อความแล้วเขียนเฉพาะคำที่ระบุไว้ ได้แก่ ให้เขียนเฉพาะคำคุณศัพท์ หรือเขียนเฉพาะคำกริยาที่ใช้หลัง going to เป็นต้น

3) การฟังข้อความแล้วตอบคำถามแบบเลือกตอบ โดยมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวในแต่ละคำถาม ข้อความที่ฟังอาจเป็นบทสนทนาสั้น ๆ ข้อความ หรือเรื่องสั้น คำถามที่ใช้ทดสอบควรครอบคลุมความสามารถ ดังต่อไปนี้

- ก) การจำแนกคำพูดที่ได้ฟังออกเป็นคำหรือวลีที่มีความหมาย และรู้จักประเภทของคำต่าง ๆ
- ข) การเชื่อมโยงข้อมูลที่ฟังกับความรู้อื่นๆ ของตนเอง
- ค) การรู้จักเนื้อหาที่เป็นสำนวนและที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ของข้อความที่ฟัง
- ง) การแปลความหมายของจังหวะการเน้นคำ และระดับเสียง เพื่อบอกจุดเน้นของข้อความและลีลาอารมณ์ของเรื่องที่ฟัง
- จ) การสรุปข้อความที่จำเป็นจากข้อความที่ฟังโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจข้อความทุกคำ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลักษณะการทดสอบการฟังดังกล่าวมี่ลักษณะดังนี้

Students hear :

Woman : I can't see anything on this list that I like.

Man : Let's go some place else.

Students read : Where does the coversation take place ?

- a) a gas station b) restaurant
c) a post office c) a big hall

4) การเลือกคำตอบจากภาพให้ตรงกับข้อความที่ได้ยิน (Pictorial multiple-choice test) โดยมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวในแต่ละคำถามเช่นเดียวกัน เช่น การฟังข้อความเกี่ยวกับทิศทาง วิธีปฏิบัติ เป็นต้น

ข. การทดสอบการพูด

วาสนา โภวิทยา (2525 : 175-176)

กล่าวถึง การทดสอบทักษะการพูดว่า สามารถทดสอบได้ทั้งทางตรง และทางอ้อม

1) การทดสอบการพูดโดยตรง เป็น การให้นักเรียนพูดในสภาพที่เป็นจริง หรือในสถานการณ์จำลองที่สมจริง เช่น การพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ การสัมภาษณ์ การถามข้อมูลจากเหตุการณ์ในภาพ การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

2) การทดสอบการพูดโดยทางอ้อม เป็น การทดสอบโดยใช้วิธีที่สัมพันธ์กับทักษะการพูดโดยตรง เช่น การระลึกได้ (Recognition)

ลักษณะการทดสอบมีดังนี้

ก) การอ่านบทสนทนาที่มีข้อความ

บางตอนขาดหายไป แล้วเลือกคำตอบที่กำหนดไว้มาเติมให้สมบูรณ์ โดยให้คะแนนสำหรับคำตอบ
ที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวสำหรับคำตอบแต่ละแห่ง การทดสอบดังกล่าวนี้ ควรครอบคลุม
องค์ประกอบด้านต่าง ๆ ดังนี้ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako 1983 : 139)

(1) ระบบเสียง ได้แก่ การออกเสียง
สระและพยัญชนะ ระดับเสียง การเน้นเสียงหนัก และการเชื่อมโยงเสียงของคำต่าง ๆ

(2) โครงสร้างทางไวยากรณ์

(3) ความเหมาะสมของสถานการณ์

ทางสังคม

(4) ความคล่องแคล่ว

ตัวอย่างแบบสอบมีลักษณะดังนี้

Direction : Choose the best answer.

Richard : Excuse me... uh.... I'm not familiar with this part
of town.

John :(1).....

Richard : I'm trying to find the Regent Hotel.

John :(2)..... First, go west along this street.
Then turn left at the corner and walk another block.
Do you know the main post office ?

1. a) What are you looking for
b) Do you want to find a hotel
c) Which hotel are you going to
c) Is it the Regent Hotel you want
2. a) That is very expensive hotel
b) I'll show you how to find it
c) Everyone know the Regent Hotel
d) Let me tell you how to get there

ข) การเขียนวงกลมล้อมรอบพยางค์

ที่เน้นหนักในคำที่กำหนดให้ เช่น

Put a circle round the letter which is under the syllable carrying the main stress.

1. position

A B C

2. admiration

A B C D



ค. การทดสอบการอ่าน

การทดสอบการอ่านเป็นการทดสอบ

เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งมีลักษณะการทดสอบดังนี้

1) การอ่านข้อความแล้วตอบคำถามแบบเลือกตอบ (Multiple-choice reading) โดยให้คะแนนสำหรับคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวจากตัวเลือกที่กำหนดมาให้ 4-5 ตัวเลือก คำถามสำหรับการทดสอบความเข้าใจในการอ่านดังกล่าวนี้ เดวิด พี แฮร์ริส (David P.Harris 1969 : 59-69) เสนอแนะว่าควรครอบคลุมความสามารถ 3 ด้าน คือ

- ก) ด้านภาษาและสัญลักษณ์ ได้แก่ ความสามารถในการเข้าใจความหมายส่วนใหญ่ของคำที่ปรากฏในบทอ่าน การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท เข้าใจโครงสร้างประโยคและระบบคำจากลักษณะภาษาที่เขียน เป็นต้น
- ข) ด้านความคิด ได้แก่ ความสามารถในการระบุจุดประสงค์ของผู้เขียนและความคิดสำคัญของเรื่องที่อ่าน สามารถสรุปและอนุมานจากสิ่งที่อ่านได้ เป็นต้น
- ค) ด้านอารมณ์และลีลาของเรื่องที่อ่าน ได้แก่ ความสามารถในการบอกทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่อ่านและผู้อ่าน เข้าใจอารมณ์ของเนื้อเรื่องที่อ่าน สามารถระบุวิธีและแนวการเขียนของผู้เขียนได้ เป็นต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างแบบสอบมีลักษณะดังนี้

Mr. Jones

Mr. Jones delivers the mail in a rural community. A van cannot cope with the county tracks, so he travels from one farm to the next by bike, covering seventy-five miles in the course of a five day week. He has been doing the same job for thirty years, since he was twenty. He will be retiring in ten years' time.

1. We can conclude from the passage that Mr. Jones is....
 - a) a farmer
 - b) a postman
 - c) a van driver
 - c) a professional cyclist
2. It can be inferred that his age is.....
 - a) 30
 - b) 40
 - c) 50
 - d) 60

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2) การจับคู่ข้อความที่แยกออกจากกัน

(Split sentences) เช่น

Mark a,b,c etc, against the number below.

- | | |
|-----------------------|-----------------------|
| 1) She refused cheese | a) fitted beautifully |
| 2) Her new dress | b) to watch the news |
| 3) He switched on | c) but took an apple |

Answer : 1. _____ 2. _____ 3. _____

3) การจัดเรียงข้อความที่จัดวางไว้อย่าง

สับสน (Serambled texts) โดยให้อ่านข้อความซึ่งเป็นประโยคที่เรียงกันไว้อย่างสับสน แล้วเรียงลำดับของข้อความให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง

4) การเติมข้อความที่ขาดหายไป เช่น

แบบสอบโคลซ เป็นต้น

ง. การทดสอบการเขียน

การทดสอบการเขียนอาจเป็นการทดสอบได้ตั้งแต่การให้เขียนคำ ๆ เดียว จนถึง การเขียนข้อความที่เป็นร้อยแก้ว ซึ่งควรครอบคลุมความสามารถ ดังนี้ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako 1983 : 150)

1) ความรู้ด้านกลไกในการเขียน ได้แก่

การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

2) ความรู้ด้านไวยากรณ์ ได้แก่ ความรู้

ด้านระบบหน่วยคำ และการสร้างประโยค เป็นต้น

3) ความรู้ในการใช้คำศัพท์ได้อย่าง

เหมาะสม

4) ความคิดในเชิงเหตุผลในเรื่องที่เขียน

5) การเรียบเรียงข้อความในการเขียน

ลักษณะการทดสอบการเขียนสามารถทดสอบได้ดังนี้

ก) การเติมคำในประโยคหรือ

ข้อความให้สมบูรณ์ (Sentence completion) อาจเป็นการเติมคำโดยกำหนดคำไว้ให้ หรือให้ผู้เรียนหาคำที่เหมาะสมมาเติมในช่องว่างด้วยตนเอง โดยให้คะแนนสำหรับคำตอบที่ ตรงตามคำที่กำหนดให้ในแต่ละคำตอบ แต่ถ้าไม่มีการกำหนดคำสำหรับการเติมในข้อความที่ ขาดหายไป มีการให้คะแนน 2 วิธี คือ ให้คะแนนสำหรับคำตอบที่ตรงตามคำที่ถูกตัดออกไป หรือคำที่ใกล้เคียงกันซึ่งเป็นคำที่เหมาะสมและไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ เกณฑ์ที่ผู้ตรวจกำหนดหรือรายการคำตอบที่ผู้ตรวจกำหนดไว้ก่อนการทดสอบ ดังตัวอย่าง เช่น

Read the following passage. Then, complete each blank with the given words provided.

through function after spent nothing start

You spend about one third of your life asleep in bed. If you live to be 90, you will have (1)..... 30 years asleep. For these 30 years of asleep you will remember (2)..... apart from a few dreams. But sleep is essential (3)..... a night without sleep, your body does not (4).....very well the following day..... .

ข) การเขียนเรียงความแบบชี้แนะ

(Guided essay) เช่น

Complete the paragraph with the information given :

"Although Lincoln and Stephen are twins, they are very different....."

<u>Lincoln</u>	<u>Stephen</u>
tall	short
dark	fair
studious	sporty
a lawyer	a jazz musician

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยเป็น 2 หัวข้อ คือ งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

ในการศึกษางานวิจัยในประเทศพบงานวิจัยที่เกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 2 ด้าน คือ งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การ

เรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาและตัวแปรอื่น ๆ และงานวิจัยที่ศึกษากลยุทธ์การ
เรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่มีความสามารถทางภาษาและอยู่ในสถาบันการศึกษาที่แตกต่างกัน
ซึ่งสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การ เรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ ภาษาและตัวแปรอื่น ๆ

อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2525 : 95) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของ
วิธีการเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษา กับความสำเร็จในการเรียน
ภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 97 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ประกอบด้วย แบบทดสอบมาตรฐาน 3 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา
อังกฤษ แบบทดสอบความถนัดในการเรียนภาษา และแบบทดสอบวัดเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน
นอกจากนี้ยังมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยอื่น ๆ อีก คือ แบบสอบถามทัศนคติการเรียนภาษาอังกฤษ
แบบทดสอบวัดความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติ และ 3 มิติ บทเรียนภาษาอังกฤษ
ที่เรียนด้วยตนเอง และแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษา ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่เกิดจาก
ผู้เรียนอธิบายการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลได้ประมาณ 21 เปอร์เซ็นต์
ความถนัดและทัศนคติในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับต้น
นอกจากนี้วิธีเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอธิบายได้ 32
เปอร์เซ็นต์

เจื้อจันทร์ วงศ์พลกานันท์ (2527 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์
ระหว่างทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตปริญญาโทสาขาการสอน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 70 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบทดสอบทักษะทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับสูง ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากการวิจัยพบว่า คะแนนทักษะทางการเรียนกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนทักษะทางการเรียนกับคะแนนความสามารถในการใช้ภาษามีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อารีรักษ์ สืบถิน (2535 : ค) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย แบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบวัดความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์ไม่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์ในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์ในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พัชรพร เขียวรื่นรมย์ (2536 : 108-110) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารถในทักษะรับสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 411 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนที่ผู้วิจัย

ได้ดัดแปลงจาก Strategy Inventory for Language Learning (SILL) : Version 7.0 (ESL/EFL) ของรีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1990 : 293-300) แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร ใช้กลวิธีการเรียนภาษาทั้ง 6 ด้านคือ กลวิธีการจำอย่างมีประสิทธิภาพ กลวิธีการใช้กระบวนการทางความคิด กลวิธีการจดเขียนข้อบกพร่องในการใช้ภาษา กลวิธีการจัดระบบและประเมินการเรียนรู้ กลวิธีด้านจิตพิสัย และกลวิธีด้านสังคมในระดับปานกลาง กลวิธีในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่กลวิธีในการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

งานวิจัยที่ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่มีความสามารถทางภาษา และอยู่ในสถาบันการศึกษาที่แตกต่างกัน

เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล (2529 : ง-จ) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลป์ภาษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 918 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้บริบทในการเดาหรือตีความหมายของคำหรือประโยคเพื่อช่วยให้เข้าใจภาษาในระดับปานกลาง ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายน้อย นักเรียนฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกชั้นเรียนน้อย ใช้วิธีการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาโดยใช้วิธีการวางแผนการเรียนรู้ และใช้วิธีการประเมินผลการเรียนรู้ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบวิธีการ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ พบว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พงษ์ศักดิ์ พงษ์สิทธิ์ (2531 : ง-จ) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมและโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จำนวน 326 คน ซึ่งสุ่มมาโดยเจาะจงเลือก (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามพฤติกรรมที่เป็นกลวิธีการเรียนของ โพลิตเซอร์ และแมกโกวิท (1985) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน พฤติกรรมในขณะศึกษาด้วยตนเอง และพฤติกรรมในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนภาษาทั้ง 3 ด้าน โดยส่วนรวมและเป็นรายด้านในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในด้านพฤติกรรมในห้องเรียน และด้านพฤติกรรมในขณะศึกษาด้วยตนเองสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ส่วนด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียนนั้น นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีการใช้กลวิธีการเรียนไม่แตกต่างกัน

ใหม่ ต้น (2532 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 14 คน โดยแบ่งเป็นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มละ 7 คน และเจ้าของภาษาซึ่งเป็นชาวอเมริกัน จำนวน 14 คน การรวบรวมข้อมูลใช้วิธีให้นักศึกษาเล่าเรื่องจากภาพให้เจ้าของภาษาฟัง ผลการวิจัยพบว่า 1) กลวิธีการสื่อสารที่นักศึกษาใช้ ได้แก่ การขอความช่วยเหลือ (Appeal) การใช้คำสรุป

(Approximation) การยืมคำ (Borrowing) การให้ความกระจ่าง (Clarification) การใช้บริบท (Contextualization) การเรียงลำดับคำแบบภาษาแม่ (Literal Translation) การถอดความ (Paraphrase) การใช้ส่วนของคำ (Partialization) และการใช้ท่าทาง (Mime) 2) นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงและต่ำใช้กลวิธีการสื่อสารเหมือนกัน แต่ต่างกันในด้านความถี่ของการใช้กลวิธีการสื่อสารแต่ละประเภท 3) กลวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพสูง ได้แก่ การใช้ท่าทาง และการถอดความ ส่วนกลวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต่ำ ได้แก่ การหลีกเลี่ยง และการใช้ส่วนของคำ 4) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของกลวิธีการสื่อสาร คือ ความไวต่อความรู้สึก (Sensitivity) ของเจ้าของภาษา ปริมาณและความถูกต้องของข้อมูล ความรู้พื้นฐานและการหลีกเลี่ยง

อาวุธ วาจาสิทธิ์ (2533 : ก-ข) ทำการวิจัยเพื่อศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มที่เรียนเก่งมาก กลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 710 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นิสิตใช้กลวิธีด้านการเคาะหรือทำนายอย่างมีหลักการมาก ใช้กลวิธีด้านการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง การฝึกฝนภาษา การหาวิธีเรียนภาษาเป็นของตนเอง การใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษาเป็นครู และการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้จดจำได้ดียิ่งขึ้นในระดับปานกลาง นิสิตใช้กลวิธีด้านการพยายามใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับบุคคลอื่นน้อย และเมื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนิสิตกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อนพบว่า นิสิตกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มเก่ง กลุ่มเก่งมากกับกลุ่มปานกลาง กลุ่มเก่งมากกับกลุ่มอ่อน พบว่า นิสิตกลุ่มเก่งมากกับกลุ่มเก่ง กลุ่มเก่งมากกับกลุ่มปานกลาง กลุ่มเก่งมากกับกลุ่มอ่อน กลุ่มเก่งกับกลุ่มปานกลาง กลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อน และกลุ่มปานกลางกับกลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกษณี มณีรัตน์ (2534 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้ กลวิธีเพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 40 คน และในโรงเรียนเอกชน จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ รูปภาพ 4 รูป และแบบสังเกตพฤติกรรม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชน สามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษ ได้ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน รัฐบาล โดยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา

สำหรับงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา ผู้วิจัยนำเสนอแยกไว้เป็น 2 ด้าน คือ งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถ ในการใช้ภาษากับตัวแปรต่าง ๆ และงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาและตัวแปรต่าง ๆ

นาตยา วงศ์รักมิตร (2529 : 54-58) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง สมรรถนะในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะ มาลาทางเสียง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 วิชาเอก ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบ จำนวน 6 ฉบับ ได้แก่ 1) แบบทดสอบการสื่อความหมายทางทักษะมาลาทางเสียง โดยเป็นการฟังภาษาอังกฤษ 2) แบบทดสอบการสื่อความหมายทางทักษะมาลาทางเสียงโดยเป็น

การพูดภาษาอังกฤษ 3) แบบทดสอบสมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ 4) แบบทดสอบสมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมและสถานการณ์ 5) แบบทดสอบสมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค 6) แบบทดสอบสมรรถวิสัยในกลวิธีของการสื่อความหมาย ผลการวิจัยพบว่าสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางทักษะมาลาทางเสียง โดยเป็นการฟังและการพูดภาษาอังกฤษกับองค์ประกอบทั้ง 4 ของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมาย คือ สมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ สมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมและสถานการณ์ สมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และสมรรถวิสัยในกลวิธีของการสื่อความหมาย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณร่วมกันเท่ากับ .59 นอกจากนี้ องค์ประกอบทั้ง 4 ของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายยังร่วมกันทำนายสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางทักษะมาลาทางเสียงโดยการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้ร้อยละ .35

โสภณ มงคลศิริเกียรติ (2529 : 47-50) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษา กับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษา โดยทักษะมาลาทางตัวอักษร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบ จำนวน 6 ฉบับ ได้แก่ 1) แบบทดสอบความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาตามหลักภาษา 2) แบบทดสอบความรู้กฎเกณฑ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมและสถานการณ์ 3) แบบทดสอบความรู้กฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค 4) แบบทดสอบความรู้กลวิธีของการสื่อความหมาย 5) แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน 6) แบบทดสอบความสามารถในการเขียน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบทั้ง 4 ของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมาย คือ ความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาตามหลักภาษา ความรู้กฎเกณฑ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมและสถานการณ์ ความรู้กฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และความรู้กลวิธีของการสื่อความหมาย สามารถพยากรณ์ความสามารถในการอ่านได้ร้อยละ 37 และมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าความสัมพันธ์ร่วมกันเท่ากับ .61 องค์ประกอบทั้ง 4 ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญที่

ระดับ .01 องค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อความสามารถในการอ่านสูงสุดคือ ความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาตามหลักภาษา และพบว่า องค์ประกอบสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายสามารถพยากรณ์ความสามารถในการเขียนได้ร้อยละ 44 และมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าความสัมพันธ์ร่วมกันเท่ากับ .67 องค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อความสามารถในการเขียนสูงสุด คือ ความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาตามหลักภาษา

พนิดา สุนทรวิภาต (2533 : 57-67) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และความเข้าใจวัฒนธรรมกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 240 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบ จำนวน 2 ชุด คือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความเข้าใจในวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับต่ำ คือร้อยละ 36.42 ของคะแนนเต็ม 40 คะแนน คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษาของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง คือ ร้อยละ 60.34 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน และพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงกับความเข้าใจในวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

กมลทิพย์ เสวตมาลย์ (2529 : 48) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ

ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส ดิสึค (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งระดับการฟังเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-2 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ถึงระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ ส่วนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษถึงระดับที่ 3 คือ ระดับถ่ายโอน นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยตามลำดับที่ 1-5 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของตัวอย่างประชากรพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรกุล (2530 : 58-60) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการฟัง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส ดิสึค (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของทุกระดับการฟัง ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะ

กลไก ค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนแต่ละระดับชั้นเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับที่ 1-5 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

กาญจนา จงอุตสาห์ (2529 : 55-56) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 330 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และ เรอเน เอ็ส คิลลิก (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งระดับการพูดเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยตามระดับที่ 1-5 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2

ศุภรัตน์ ภัทรานนท์ (2531 : 53-54) ได้ทำการศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 330 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถด้านการพูด ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และ เรอเน เอ็ส คิลลิก (Rebecca M.Valette and Renee S.

Disick) ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 มีความสามารถด้านการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัธยัมเลขคณิตเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยตามระดับที่ 1-5

วิชา สังข์ทองจีน (2529 : 83-84) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของรีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส คิลลิก (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งระดับการฟังเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ จากการวิจัยผลปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 และ 2 คือ ระดับทักษะกลไก และระดับความรู้ นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัธยัมเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยตามระดับที่ 1-5 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยัมเลขคณิตของตัวอย่างประชากรพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัธยัมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัธยัมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุมณฑา วิรุฒญาณ (2530 : 82) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการ

วิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถด้านการอ่านซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส ดิสิค (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งระดับการอ่านเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ ค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนแต่ละชั้นเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รสริน วรธนะภฎ (2530 : 114-115) ได้วิจัยเพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส ดิสิค (Rebecca M.Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งระดับการเขียนเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ผ่านระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะด้านกลไก เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเรียง

ตามลำดับจากมากไปหาน้อยที่ตามระดับที่ 1-5 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของตัวอย่าง ประชากรพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริพร พัวพันธ์ (2531 : 109-110) ได้ทำการศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถด้านการเขียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ทท์ และเรอเน เอ็ส คิลลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) เพื่อวัดระดับความสามารถด้านการเขียน 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยตามระดับที่ 1-5 โดยมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านการเขียนผ่านระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้

จริยา พานิชนุก (2532 : 50-52) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 600 คน ซึ่งเป็นนักเรียนแผนการเรียนสายวิชาสามัญ ได้แก่ แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ แผนการเรียนอังกฤษ-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคม โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 57.87 ซึ่งอยู่ในระดับอ่อน โดยนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุด โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 61.10 รองลงมาคือ นักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 57.71 และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 54.74 ตามลำดับ

นันทวิทย์ พรพิบูลย์ (2537 : 87-94) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 224 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 3 ด้าน คือ ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย และความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากการวิจัยพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 54.44 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง โดยนิสิตนักศึกษามีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุด คือร้อยละ 58.03 รองลงมา คือ ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 54.23 และความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 51.57 ตามลำดับ เมื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง พบว่า นิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีค่ามัชฌิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี ส่วนนิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางเขน และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างอ่อน สำหรับนิสิตนักศึกษาจากสถาบันอื่น ๆ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

การศึกษางานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาเป็น 2 หัวข้อ คือ งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

จากการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ผู้วิจัยนำเสนอแยกไว้เป็น 4 ด้าน คือ งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาและตัวแปรอื่น ๆ งานวิจัยที่ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน งานวิจัยที่ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา และงานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาและตัวแปรอื่น ๆ

โรเบิร์ต แอล โพลิตเซอร์ และแมรี แมกโกรที (Robert L. Politzer and Mary McGroarty 1985 : 103-123) ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาที่เข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้ม (Intensive course) เพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 37 คน ซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาชาวเอเชียและฮิสพานิก (Hispanics) โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ นักศึกษาที่กำลังเตรียมตัวเข้าศึกษาในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์สาขาฟิสิกส์ จำนวน 27 คน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นนักศึกษาที่กำลังเตรียมตัวเข้าศึกษาในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้

ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา (The Behavior Questionnaire) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน (Classroom behaviors) พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง (Learning behavior during individual study) และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน (Interacting with others outside the classroom) นอกจากนั้นนักศึกษายังต้องทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาก่อนและหลังการอบรม 3 ฉบับ คือ 1) The Plaister Aural Comprehension tests (Plaister and Blatchford 1971) 2) The Comprehensive English Test for Speakers of English as a Second Language) 3) Communicative Competence test ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถด้านการฟัง ความรู้ด้านไวยากรณ์ และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวฮิสพานิก (Hispanics) มีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่ดีกว่านักศึกษาชาวเอเชีย สาขาวิชาที่มีผลต่อการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน โดยนักศึกษาที่กำลังเตรียมตัวเข้าศึกษาในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่ดีกว่านักศึกษาที่กำลังเตรียมตัวเข้าศึกษาในสาขาวิศวกรรมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษามีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและพบว่าพฤติกรรมการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังของนักศึกษา

บู เก ฮวง (Yueh Kueh Huang 1989 : 933-A) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษากับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษานานาชาติที่ใช้ภาษาต่างกัน 16 ภาษา ในมหาวิทยาลัยเท็กซัส จำนวน 109 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา ซึ่งพัฒนาจากแบบสอบถามของโพลิตเซอร์ (Politzer) และใช้แบบสอบ Michigan Test วัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา จากการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่ดี

พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษา และยังพบว่า ตัวแปรด้านอายุและภาษาแม่มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาด้วย

เซียง-เจียน ชาง (Shiang-Jiun Chang 1991 : 450-A) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับตัวแปรด้านผู้เรียนและภูมิหลังของผู้เรียน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาชาวจีนที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐจอร์เจีย จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นการสัมภาษณ์เพื่อทดสอบความสามารถในการพูด โดยใช้แบบทดสอบ The Ilyin Oral Interview และแบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา จากการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้กลยุทธ์การใช้วิธีการทดแทนมากที่สุด และใช้กลยุทธ์ทางด้านจิตใจน้อยที่สุด นักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา แต่พบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูงใช้กลยุทธ์ทางด้านสังคมมากกว่ากลุ่มที่มีคะแนนต่ำ สาขาวิชาเอกมีผลต่อการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา โดยนักศึกษาสาขามนุษยวิทยา สังคมศาสตร์ และการศึกษาใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามากกว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์ และพบว่า นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยในด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบ่อยกว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ

เปรมวดี แยมเพกา มัลลินส์ (Premvadee Yampeka Mullins 1992 : 1829-A) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในวิชาภาษาอังกฤษ และคะแนนการสอบเพื่อจัดกลุ่ม (Placement test) และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่พัฒนาจากแบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของรีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (SILL Version 7.0 (ESL/EFL)) และทำการสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า นิสิตใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในระดับปานกลาง โดยใช้กลยุทธ์

การใช้วิธีการทดแทนในระดับสูง คะแนนจากแบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยในวิชาภาษาอังกฤษ คะแนนการจัดกลุ่ม (Placement test) และคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่คะแนนการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในวิชาภาษาอังกฤษกับกลยุทธ์ทางด้านจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กันในทางลบ ($r = -.323$; $p = .005$) คะแนนการจัดกลุ่มกับกลยุทธ์การใช้วิธีการทดแทนมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ($r = .315$; $p = .006$)

แน-ดอง ยัง (Nae-Dong Yang 1993 : 2722-A) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในวิทยาลัยในประเทศไต้หวัน จำนวน 505 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 3 ฉบับ คือ แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา (Beliefs About Language Learning Inventory) ของโฮร์วิทซ์ (Horwitz 1987) แบบสำรวจกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา (Strategy Inventory for Language Learning) ของ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca Oxford 1989) และแบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของนักศึกษา (Individual Background Questionnaire) ซึ่งแปลเป็นภาษาจีน จากการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทัศนคติในทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ใช้กลยุทธ์การใช้วิธีการทดแทนน้อยกว่ากลยุทธ์อื่น ๆ และใช้กลยุทธ์ด้านความรู้ความคิดและกลยุทธ์ในการจำน้อยที่สุด นักศึกษาหญิงใช้กลยุทธ์ด้านสิ่งคมบ่อยและมากกว่านักศึกษาชาย นักศึกษาวิชาเอกภาษาต่างประเทศมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศมากกว่านักศึกษาวิชาเอกอื่น ๆ และพบว่า ทัศนคติและความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา โดยพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับรูปแบบของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะกลยุทธ์ในการฝึกเกี่ยวกับหน้าที่ทางภาษา และทัศนคติในการเรียนภาษาด้านการพูดมีความสัมพันธ์กับการใช้กลยุทธ์ในการฝึกพูดอย่างมีแบบแผน

ยั้ง-มิน คิม (Young-Min Kim 1993 : 74-A) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ที่มุ่งสนใจองค์ประกอบย่อย (Field independence) และรูปแบบการเรียนรู้ที่มุ่งสนใจภาพรวม (Field dependence) กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชาวเกาหลี จำนวน 80 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัย และในโครงการชุมชน (Community program) ทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยทำการรวบรวมข้อมูลเป็นระยะเวลา 2 เดือน ทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อศึกษาถึงผลของความแตกต่างทางเพศ และปรับเทียบการเรียนรู้ที่มีต่อการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา และวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา จากการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในระดับมาก โดยนักศึกษาชายและหญิงใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและที่เรียนในโครงการชุมชน (Community program) ใช้กลยุทธ์ด้านความรู้ความคิดไม่แตกต่างกัน และพบว่า รูปแบบการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยที่ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน

แอนโทนี เอส ปาปาเลีย (Antony S. Papalia 1978 : 318) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ในรัฐนิวยอร์กและกำลังศึกษาภาษาสเปนและภาษาเยอรมัน จำนวน 84 คน ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาเหล่านี้รายงานผลการเรียนของตน โดยการระบุระดับผลการเรียนเป็นเกรด A, B, C, D หรือ F เครื่องมือ

ที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ชื่อ Learning Modalities Inventory ซึ่งประกอบด้วยคำถามที่ถามเกี่ยวกับวิธีการใช้ความรู้ ความคิด บุคลิกภาพ และกิจนิสัยในการเรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สร้างแบบสอบถามซึ่งเป็นสถานการณ์ทางการเรียนที่สมมติขึ้น เพื่อให้นักศึกษาให้รายละเอียดเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่สอง และการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาของตนเอง จากการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงมีกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาดีกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ดี ได้แก่ การพยายามสนใจความหมายและระบบของภาษา การรู้จักเชื่อมโยงเนื้อหาที่กำลังเรียนกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักเป็นผู้ที่รู้จักตนเองได้ว่า ควรใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เช่นใดจึงจะเกิดประสิทธิภาพ ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่ำ มักใช้วิธีการท่องจำ และการแปลในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

วิภาดา จารุจุมพล (Wipada Jarujumpol 1983 : 1362-A) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาลักษณะของพฤติกรรมในการใช้กลยุทธ์เพื่อการสื่อสารด้านการเปลี่ยนคำศัพท์ให้ง่ายขึ้น (Lexical simplification strategies) ของนักศึกษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักศึกษาไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโทในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 2 กลุ่ม โดยแบ่งเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดำเนินการวิจัยโดยการให้กลุ่มตัวอย่างประชากรพูดบรรยายรูปภาพเป็นภาษาอังกฤษ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมและการบันทึกเสียง ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารที่นักศึกษาไทยนำมาใช้แก้ปัญหาทางด้านการใช้คำศัพท์ในการพูด ได้แก่ การถ่ายโอนคำศัพท์โดยการใช้คำในภาษาแม่ทับศัพท์ การใช้คำที่มีความหมายครอบคลุม (Superordinate terms) แทนคำศัพท์ที่มีความหมายเฉพาะเจาะจง การใช้คำเหมือนหรือคำเทียบเคียง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือเกือบตรงกัน การสร้างคำขึ้นมาใหม่ และการใช้การพูดบรรยายลักษณะหรือการพูดอ้อมค้อมแทนการกล่าวคำศัพท์

โดยตรง นอกจากนี้แล้วยังพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักจะแก้ปัญหาในการใช้คำศัพท์ โดยการใช้คำเหมือนหรือคำเทียบเคียง การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหรือเกือบตรงกันและการสร้างคำขึ้นใหม่ ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมักจะแก้ปัญหาในการใช้คำศัพท์ โดยการใช้การพูดบรรยายลักษณะหรือการพูดอ้อมค้อม และการถ่ายโอนภาษา หรือโดยการพูดภาษาแม่ทับศัพท์

เจ ไมเคิล โอ้มัลลีย์ และคณะ (J. Michael O'Malley et al. 1985 : 557-584) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจภาษาของนักเรียนมัธยมศึกษาในระดับเริ่มเรียนและระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 70 คน และครูที่ทำการสอนนักเรียนกลุ่มนี้ จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสัมภาษณ์นักเรียน The Student Interview Guide เพื่อให้ให้นักเรียนอธิบายถึงกลยุทธ์ที่นักเรียนใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้อำนาจภาษาทั้งในและนอกชั้นเรียน 2) แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน The Teacher Interview Guide เป็นการสัมภาษณ์ครูเกี่ยวกับวิธีการสอนกลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจภาษา การสังเกตการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจภาษา หรือการส่งเสริมให้นักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจภาษา 3) แบบสังเกต Observation Guide เพื่อสังเกตการเรียนการสอนในชั้นเรียน จำนวน 53 ห้องเรียน จากการวิจัยพบว่า 1) กลยุทธ์เมตาดาโคกนชั้นที่นักเรียนระดับเริ่มเรียนและระดับกลางใช้มากที่สุด คือ การจัดการกับวิธีการเรียนด้วยตนเอง และการเตรียมบทเรียนล่วงหน้า โดยนักเรียนระดับกลางใช้กลยุทธ์ทั้ง 2 ชนิดนี้มากกว่านักเรียนระดับเริ่มเรียน แต่นักเรียนระดับเริ่มเรียนใช้วิธีการเลือกสนใจเฉพาะเรื่อง มากกว่านักเรียนระดับกลาง สำหรับกลยุทธ์ด้านความรู้ความคิที่นักเรียนทั้ง 2 ระดับใช้ในการเรียนภาษาเนื่องจากมีความคุ้นเคย ได้แก่ การท่องจำ และการจดบันทึก 2) นักเรียนระดับเริ่มเรียนใช้การแปล และการใช้จินตนาการมากกว่านักเรียนระดับกลาง ส่วนนักเรียนระดับกลางใช้บริบทเพื่อช่วยในการเดาความหมายหรือตีความ และการใช้

ประโยชน์จากแหล่งข้อมูลมากกว่านักเรียนระดับเริ่มเรียน 3) สำหรับกลยุทธ์ด้านสังคมและจิตใจ นักเรียนทั้ง 2 ระดับ ใช้กลยุทธ์ด้านการให้ความร่วมมือกับผู้อื่น และการถามเพื่อจัดข้อสงสัยไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอน พบว่า ครูส่วนใหญ่ไม่รู้จักและไม่มีความรู้ในเรื่องกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน และครูไม่สังเกตเห็นว่านักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอย่างไร

โรซาลี เจีย-ลิง แพน (Rosalie Jia-Ling Pan 1992 : 1893-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่เรียนภาษาที่สอง โดยตั้งสมมติฐานไว้ 2 ประการ คือ ประการแรก ผู้เรียนภาษาที่สองที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่างกัน ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างกัน ซึ่งกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยกลยุทธ์ในการถ่ายโอน กลยุทธ์ในการสรุปโดยใช้กฎเกณฑ์มากเกินไป (Overgeneralization) และกลยุทธ์ในการพัฒนาการใช้ภาษา (Developmental strategies) เป็นต้น ประการที่สอง ผู้เรียนภาษาที่เรียนภาษาในทางตรงกันข้าม คือ ผู้เรียนชาวอเมริกันที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง และเรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง และผู้เรียนชาวจีนที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาที่หนึ่งและเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเป้าหมายต่างกันแม้ว่าจะใช้ภาษาเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชาวอเมริกันที่เรียนภาษาจีนในมหาวิทยาลัยในนิวยอร์กและนิวเจอร์ซีย์ จำนวน 40 คน และนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยไทเปและปักกิ่ง จำนวน 120 คน โดยมีอายุระหว่าง 18-24 ปี และมีความสามารถทางภาษาตั้งแต่ระดับต้น (Elementary) จนถึงระดับกลาง (Mid intermediate) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเขียนแปลข้อความ 50 ข้อ เพื่อเปรียบเทียบระหว่างการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาจีน จากการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีระดับความสามารถต่างกันใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างกัน คือ นักศึกษาที่มีความสามารถในระดับที่ต่ำใช้กลยุทธ์การถ่ายโอนมาก และใช้กลยุทธ์ในการพัฒนาการใช้ภาษา และ

การสรุปโดยใช้กฎเกณฑ์มากเกินไปน้อย แต่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูง ใช้กลยุทธ์ในการพัฒนาการใช้ภาษามาก และใช้กลยุทธ์การถ่ายโอนน้อย และพบว่านักศึกษาที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่างกัน มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาต่างกัน คือ นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาในระดับที่ต่ำกว่า มีรูปแบบของข้อผิดพลาดจำนวนน้อยกว่า และมีข้อผิดพลาดที่ไม่แน่นอนมากกว่า แต่นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาในระดับที่สูงกว่ามีรูปแบบของข้อผิดพลาดจำนวนมากกว่า และมีข้อผิดพลาดที่ไม่แน่นอนน้อยกว่า

งานวิจัยที่ศึกษากลยุทธ์การ เรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

เอ็น ไนแมน เอ็ม พรอลิค และเอ โทเดสโก (N. Naiman, M. Fröhlich and A. Todesco 1975 : 58-75) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษากลยุทธ์การ เรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้เรียนภาษาจำนวน 34 คน ซึ่งส่วนใหญ่มีถิ่นกำเนิดทางแถบอเมริกาเหนือ ที่มีประชาชนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสาร ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เรียนเหล่านี้เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่า องค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองคือ ความเข้าใจและมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมและเจ้าของภาษาที่สอง แรงจูงใจ ครูที่ดี สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา บุคลิกภาพของผู้เรียน และองค์ประกอบที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง คือ การใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่สองที่พบจากการวิจัย ได้แก่

1. การรู้จักหาวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง และใช้ประโยชน์ในการเรียนรู้อีกภาษา
2. การพยายามหาโอกาสใช้ภาษาที่สองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เช่น การเข้า

ร่วมกิจกรรมการใช้ภาษา การวิเคราะห์ และแก้ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษา เป็นต้น

3. การศึกษาและพัฒนาความรู้ความเข้าใจภาษาในด้านระบบ กฎเกณฑ์ และวิธีการสื่อสาร
4. การสร้างเสริมแรงจูงใจในการเรียนภาษา

เฉียว-หัว ชวง และมาร์กาเรต แวน แนร์เซน (Xiao-Hua Huang and Margaret Van Naerssen 1985 : 287-307) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การเรียนรู้อาษาที่ใช้ในการสื่อสารด้านการพูดของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้อาษาและเทคนิคเฉพาะที่ทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนรู้อาษา กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ของสถาบันภาษากวางสุ จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้อาษา แบบทดสอบความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร และการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาถึงรายละเอียดของกลยุทธ์หรือเทคนิคเฉพาะที่นักศึกษานำใช้ในการเรียนภาษา จากการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การเรียนรู้อาษาที่มีบทบาทต่อความสามารถในการพูด คือ กลยุทธ์การใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง โดยเฉพาะการสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อน ครูและเจ้าของภาษา การคิดเป็นภาษาอังกฤษ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

งานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อาษาของผู้เรียน

รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด และมาร์ธา ไนคอส (Rebecca Oxford and Martha Nyikos 1989 : 291-300) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาถึงตัวแปรที่มีผลต่อการเลือกใช้กลยุทธ์การ

เรียนรู้ภาษา กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยทางภาคตะวันออกเฉียงตอนกลางของประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 1,200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา Strategy Inventory for Language Learning (SILL) และแบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของนักศึกษา ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้จัดประเภทของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่ กลยุทธ์ในการฝึกเกี่ยวกับกฎเกณฑ์อย่างมีแบบแผน กลยุทธ์การฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง กลยุทธ์การใช้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูล กลยุทธ์ที่ใช้ในการเรียนโดยทั่วไป และกลยุทธ์ในการสรุปข้อมูลจากการสนทนา จากการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษามีผลต่อการใช้กลยุทธ์ในการฝึกเกี่ยวกับกฎเกณฑ์อย่างมีแบบแผน การประเมินความสามารถทางภาษาของตนเองในด้านการพูด การอ่าน และการฟัง มีผลต่อการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาต่างประเทศที่ต่างกันมีผลต่อการเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา โดยนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศในระยะเวลาอย่างต่ำ 5 ปี ใช้กลยุทธ์การฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริงมากกว่า ส่วนนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศในระยะเวลา 4 ปี ใช้กลยุทธ์ในการสรุปข้อมูลจากการสนทนามากกว่าผู้ที่เรียนในระยะเวลาที่น้อยกว่า และพบว่า นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาเอกต่างกันเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างกันโดยนักศึกษาที่เรียนสาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และการศึกษา ใช้กลยุทธ์การฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง และกลยุทธ์การใช้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูลมากกว่านักศึกษาในสาขาวิชาเอกอื่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิคตอเรีย เจน ฟิลลิปส์ (Victoria Jane Phillips 1992 : 90-A) ทำการศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาชาวเอเชีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยชาวเอเชีย จำนวน 141 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา (SILL) และแบบทดสอบภาษา

อังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (TOEFL) นอกจากนั้นยังทำการสำรวจโดยจำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ เช่น เพศ สาขาวิชาเอก และเชื้อชาติ ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้และความถี่ในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทุกด้าน โดยเฉพาะกลยุทธ์เมตาคอกนินชัน และกลยุทธ์ทางด้านสังคม นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนจากการทดสอบภาษาอังกฤษปานกลาง ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามากกว่ากลุ่มที่มีคะแนนสูงและกลุ่มที่มีคะแนนต่ำ เชื้อชาติและสาขาวิชาเอกเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา แต่เพศมิได้เป็นปัจจัยในการตัดสินใจเลือกใช้กลยุทธ์ของกลุ่มตัวอย่าง

2.2 งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษา

ในการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา ผู้วิจัยนำเสนอไว้เป็น 2 ด้านคือ งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษากับตัวแปรต่าง ๆ และงานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่ได้รับการฝึกและมีภูมิหลังทางภาษาที่แตกต่างกัน ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษากับตัวแปรต่าง ๆ

โซ แอน เฮส์ (Zoe Ann Hayes 1982 : 4750-A) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษา ความสามารถด้านความรู้ความคิด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และภูมิหลังทางครอบครัว ของนักเรียนที่ใช้ 2 ภาษา เชื้อสายอเมริกัน-เม็กซิกัน (Mexican-American) ซึ่งมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแบบจำกัด กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนเกรด 3 จำนวน 25 ห้องเรียน ที่ได้จากการสุ่มโรงเรียน 4 แห่ง ในเมืองซานโฮเซ (San Jose) รัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบ จำนวน 5 ฉบับ คือ 1) แบบทดสอบวัดความรู้ด้านความ

สัมพันธ์ของคำในประโยค (The Bilingual Syntax Measure II-BSM) 2) แบบทดสอบการจัดประเภทของคำ (Word Naming By Domain (WNBD) test) 3) แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative competence test 4) แบบทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์ของศูนย์วิจัยทางการศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด (The Center for Educational Research at Stanford Grammar Subtest - CERAS) 5) แบบทดสอบความสามารถในการพูด (The Cartoon Conversation Scales - CCS) และแบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังทางครอบครัวของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความรู้ด้านความสัมพันธ์ของคำในประโยค และความรู้ทางไวยากรณ์ ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาสเปนและภาษาอังกฤษของนักเรียน 2) คำศัพท์ที่ใช้ในการพูดและทักษะในการสื่อสารของภาษาหนึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับอีกภาษาหนึ่ง 3) คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบแต่ละคู่มีความแตกต่างกันประมาณร้อยละ 30 4) การวัดความสามารถด้านภาษาศาสตร์ และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นตัวกำหนดความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียน 5) ความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนที่ใช้ 2 ภาษา ซึ่งมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแบบจำกัดกับนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่ใช้ 2 ภาษา ซึ่งมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบจำกัด ไม่มีข้อบกพร่องในด้านการใช้ความรู้ ความคิดในการเรียนภาษาอังกฤษ

เดวิด จัสติน คีทส์ (David Justin Keitges 1987 : 3341-A) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทักษะคิดและแรงจูงใจ และบุคลิกภาพ กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชาวญี่ปุ่น จำนวน 168 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบสอบวัดความถนัด ทักษะคิดและแรงจูงใจ และบุคลิกลักษณะ และแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา จากการทดสอบเบื้องต้นพบว่า ปัจจัยที่ช่วยในการเรียนภาษามากที่สุดของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความ

แตกต่างกัน และพบว่า ทักษะคิดที่ทำให้นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา บุคลิกลักษณะและคะแนนความถนัดในการเรียนภาษา ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความแตกต่างกัน ส่วนคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับตัวแปรด้านทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

อับดุลราฮิม คาสซิม โมฮัมเหม็ด อัลซาลวี (Abdulrahim Kassim Mohamed Alsalwi 1988 : 751-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติในการเรียนภาษากับระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยชานาในประเทศสาธารณรัฐอาหรับเยเมน จำนวน 611 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบมาตรฐานวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบสอบโคลซเพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา และแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษาในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอาหรับ จากการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาในเยเมน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอาหรับ

มียูกิ ซาซากิ (Miyuki Sasaki 1992 : 3207-A) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาที่สอง ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ และเซาว์ปัญญาของนักศึกษาชาวญี่ปุ่น โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ ประการแรก เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประการที่สอง เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาที่สอง และปัจจัยด้านพุทธิพิสัย (Cognitive factor) ที่มีผลต่อความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เซาว์ปัญญาด้านการพูด (Verbal intelligence) และการใช้เหตุผล กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชาวญี่ปุ่นที่มีคะแนนในอันดับสูงสุดในร้อยละ 50 คนแรก ของนักศึกษาจากมหา



วิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศญี่ปุ่น จำนวน 160 คน เครื่องมือในการวิจัยนี้ ใช้วิธีการบันทึกข้อมูลจากการสังเกตกระบวนการในการทำข้อสอบของกลุ่มตัวอย่าง และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติจากการวิจัยพบว่า บัณฑิตต่าง ๆ ทางด้านบุคลิกลักษณะของนักศึกษา (เชาวน์ปัญญาด้านการพูดและการใช้เหตุผล) มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง และบัณฑิตด้านบุคลิกลักษณะ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาที่สองของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และจากการบันทึกข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมในการทำข้อสอบ พบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาสูงและต่ำ มีการประเมินผล การวางแผน และกระบวนการในการแก้ปัญหาในการทำข้อสอบแตกต่างกัน

งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่ได้รับการฝึกและมีภูมิหลังทางภาษาที่แตกต่างกัน

แซนดร้า จอย ซาวิญอง (Sandra Joy Savignon 1971 : 4475-A) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และความสามารถด้านภาษาศาสตร์จากการฝึกพฤติกรรมในการสื่อสารที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่เริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศสในวิทยาลัยทางตะวันตกตอนกลางของประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 3 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 ได้รับการสอนด้วยการฝึกพฤติกรรมสื่อสาร (Communicative acts) กลุ่มที่ 2 ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual) ในเนื้อหาเดียวกับกลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 3 ได้รับการฝึกภาษาสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ในห้องปฏิบัติการทางภาษา ทำการทดลองเป็นเวลา 18 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบความสามารถทางภาษา 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบมาตรฐานทักษะการฟังและการอ่าน แบบทดสอบบทเรียนในระหว่างการทดลองและแบบทดสอบเมื่อสิ้นสุดการทดลอง จากการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมสื่อสาร มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบฟัง-พูด และกลุ่มที่ได้รับการฝึกในห้องปฏิบัติการทางภาษา สัปดาห์ละ 1

ชั่วโมง นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมีความสามารถด้านภาษาศาสตร์ไม่แตกต่างกัน ส่วนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกัน

มาร์โก เอช กอทลิป (Margo H. Gottlieb 1985 : 635-A) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก และนักเรียนที่ใช้ 2 ภาษาซึ่งมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่จำกัด (Limited-English speaking) กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 304 คน ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก และนักเรียนที่เรียนในโครงการสำหรับนักเรียนที่ใช้ 2 ภาษา (Bilingual program) ซึ่งพูดภาษาลาวและภาษาสเปน ในรัฐอิลลินอยส์ (Illinois) ประเทศสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ The Measure of Essential Communication and Concept Achievement (MECCA) ซึ่งเป็นระบบการประเมินผลรวมประจำรัฐ ผลการวิจัยพบว่า

- 1) นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนระดับเดียวกัน และต่างระดับกัน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันทั้งในด้านคุณภาพและปริมาณ
- 2) ความสามารถในการใช้ภาษาที่สองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาษาที่สองของนักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแบบจำกัด
- 3) ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในทักษะรับสาร มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอายุของนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย